

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

září 2019 / ročník XXIX

DOMINIK DUKA:
Tělo odchází,
duchovní odkaz
pokračuje

**J. Librarius
a dominikáni
v Budějovicích**

Zdeněk Mareš:
V různosti směřujeme
k jedinečnému cíli

JAN ŠTIFTER
o Starém městě

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice
www.kna.cz, www.ikarmel.cz

Veronika Grohsebnarová

Max, vyprojektovaný kluk z předměstí

Strhující román si podmaní mladé čtenáře napětím i realistickými obrazy ze života dospívajících. Ukáže jim víru jako sílu, která člověku pomáhá poprat se s nesnáze, jež přináší život. 328 stran, brožovaná, 399 Kč

Marie Svatošová

Až k prolití krve (3. vydání)

Radostné poselství P. Ladislava Kubička
O svou vzpomínku na P. MUDr. Ladislava Kubička se chtěly podělit stovky lidí. Autorka jejich dopisy zpracovala a poskládala z nich vzpomínkovou knihu. Text je doplněn více než stovkou fotografií, úryvky z dopisů a zápisky těch, kteří se u Ladislava zpovídali a radili se s ním. Dotisk, 364 stran, vázaná, 299 Kč

Jacques Philippe

Vnitřní svoboda (2. vydání)

Síla víry, naděje a lásky Knížka se dotýká klíčového rozměru života křesťana – jeho vnitřní svobody. Každý křesťan by si měl v sobě i za těch nejméně příznivých vnějších okolností uchovat prostor svobody, který mu nikdo nemůže vzít. Svobodu mu dává Bůh a Bůh za ni také ručí. Bez tohoto poznání se budeme cítit sevření, nesvobodní a neokusíme skutečné štěstí. 136 stran, brožovaná, 169 Kč

YOUCAT na každý den

365 citátů křesťanských osobností s krásnými fotografiemi. Inspirace na každý den v roce. A také krásný dárek, který potěší (nejen) mladé. 384 stran, vazba twin, 289 Kč

Obsah

Editorial	3
Zdeněk Mareš: V různosti povah i postojů či názorů, směřujeme k jednomu jedinému a jedinečnému cíli	4
Z klientky-cizinky se stala pracovnící poradny	7
Existence ostatků potvrzena, identitu podpoří expertiza	8
Dominik kardinál Duka: Tělo odchází, duchovní odkaz pokračuje	11
Slovo života pro děti	12
Staré město	14
Město, které není	14
První převor JINDŘICH LIBRARIUS a jeho hrob v kostele Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích	16
DCR připravuje a zve...	17
Řád bratří kazatelů v Českých Budějovicích	18
Biskup Vlastimil Kročil k jáhnům: Bůh vás volá ke službě slova a lásky	20
Zve vás...	21
Podzimní kurzy přípravy na církevní sňatek	21
Příklad sv. Auraciána nás povzbuzuje k lásce a životu s Kristem	22
Setkání s Písmem svatým	23
Z redakční pošty... Moje cesta do svaté země	24

Inzerce

NABÍDKA ODKUPU PALIVOVÉHO DŘEVA

Jihočeské katolické lesy s.r.o. nabízí palivové dřevo jednotlivým soukromým zájemcům. Jedná se o silné kusy 99% smrkové hmoty v délce 2 metrů, předpokládající další zpracování (štipání a uskladnění).

1prn/200,- Kč bez DPH; (1prn/242,- Kč včetně DPH)
1m³/300,- Kč bez DPH; (1m³/363,- Kč včetně DPH)

O možnosti odkupu palivového dřeva z jednotlivých lokalit se zájemci mohou informovat v odbytu společnosti: Jiří Bohdal; e-mail: odbyt@jckl.cz; tel. 602 892 812

Ceny jsou uvedeny bez individuální dopravy. Nabídka platí do vyprodání zásob.

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Miroslav Bína

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 9. 2019

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na obálce: Děkan Zdeněk Mareš uložil ostatky bl. Jindřicha Libraria do nového relikviáře; foto: Martin Frouz

Foto: Marie Košíňová / Člověk a víra

Biskup Vlastimil Kročil instaloval 14. srpna 2019 třicátého jindřichohradeckého probošta. Zleva: emeritní probošt Václav Habart, biskup Vlastimil Kročil, starosta města Stanislav Mrvka, probošt Ivo Prokop

Editorial

Milí čtenáři,

na sklonku letního období prázdnin a dovolených se Vám dostává do rukou nové číslo časopisu Setkání, jehož prostřednictvím se nejen „setkáváme“, ale dovídáme se i něco nového o sobě navzájem a o našich aktivitách v rámci širokého společenství místní církve. Diecézní časopis je velmi důležitým spojovacím článkem a informačním prostředkem, který je zároveň i výrazem jak životaschopnosti naší diecéze, tak i rozmanitosti života z víry.

Jak už to v životě bývá, prožíváme chvíle radosti i bolesti, okamžiky úsměvné i smutné, které můžeme na naší cestě společně sdílet i díky tomuto časopisu.

Přál bych si však, aby mu nikdy nechyběl jeden důležitý rozměr, odkazující na skutečnost, že je tady Bůh, který zve každého z nás do své blízkosti, k častému, pravidelnému a přátelskému „setkávání“. On je totiž tím nejdůležitějším, bez něhož všechno ostatní ztrácí smysl; on je tím, kdo nás svým slovem zve k oddechu i k práci, kdo nám ukazuje cestu a směr.

Již delší dobu je zřejmé, že jednotlivá čísla časopisu Setkání jsou tematicky zaměřená; v tomto aktuálním čísle je tedy věnována pozornost nejmenšímu vikariátu v naší diecézi, ale nechybí ani další zajímavé informace o dění v diecézi. Kéž se při tomto „setkání“ rádi a se zájmem začtete do tohoto nového čísla Setkání, které je zde i pro Vás!

+ Vlastimil, biskup českobudějovický

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

ZDENĚK MAREŠ:

V různosti povah i postojů či názorů, směřujme k jednomu jedinému a jedinečnému cíli

Krajské město České Budějovice a přilehlá obec Dobrá Voda tvoří v rámci českobudějovické diecéze vikariát, který je v mnoha ohledech specifický. Již celé jedno desetiletí je okrskovým vikářem Zdeněk Mareš, děkan katedrální kapituly u sv. Mikuláše a současně správce farnosti – děkanství u kostela sv. Mikuláše. V čem dává za pravdu svým předchůdcům, a jaká je úloha hlavního kostela vikariátu, ale i celé diecéze? Nejen to sdělil během rozhovoru uprostřed prázdnin.

Jak byste charakterizoval vikariát?

Vikariát je velmi specifický. Co do rozlohy jde o vikariát nejmenší ze všech ostatních v celé diecézi, zároveň má však velkou hustotu obyvatelstva. Přímo na území krajského města je vikariát tvořen pěti farnostmi; tedy u kostela sv. Mikuláše, sv. Vojtěcha, sv. Jana Nepomuckého, sv. Cyrila a Metoděje a konečně i Panny Marie Bolestné v Dobré Vodě u Českých Budějovic. Kromě zmíněných farností je na území vikariátu několik velmi významných kostelů, které jsou v péči řeholních společenství, ať již mužských či ženských; mám na mysli Růženecký kostel, U Srdce Páně a kapli sv. Josefa.

Tak jako v každém vikariátu jsou zde mnohé instituce, avšak v našem případě je jich poněkud více a koncentrovaněji. Vedle institucí státních či soukromých bych rád zmínil alespoň ty, s nimiž máme stálý kontakt nebo jak se říká, máme s nimi co do činění; je to téměř desítky různorodě zaměřených domovů pro seniory, Městská charita s výrazným přesahem mimo město, podobně jako i Maltézská pomoc nebo krajská nemocnice; jsou to školské instituce všech stupňů, přičemž zdaleka nejde jen o ty církevní. Ve městě je i seminář „Redemptoris Mater“, stejně tak jako i Teologická fakulta. To, co je však zcela výjimečné od ostatních vikariátů, to je skutečnost, že farní kostel sv. Mikuláše je současně i katedrálou, která je takovým pulsujícím srdcem a středobodem celé diecéze.

Vysoká hustota osídlení představuje také větší počet věřících. Dá se ale naopak oproti více venkovským vikariátům hovořit o větší masovosti a anonymitě?

Ano, je pravda, že počet věřících je vyšší v tomto našem „městském“ vikariátu – jak se mu někdy také říká – ale z hlediska procentuálního, tedy na počet obyvatel, máme co dohánět ve srovnání s jinými vikariáty. Jak je patrné, vikariát má určité výhody, ale nechybí ani stinné stránky. Možná poněkud kriticky bych si dovilil poznamenat, že si někdy naši věřící ve

vikariátu ani neuvědomují a berou jako samozřejmost, mají-li možnost výběru z většího počtu kostelů a programu bohoslužeb. Ne vždy také platí, že věřící cítí sounáležitost k svému farnímu kostelu a navštěvují bohoslužby tam, kde se jim právě líbí nebo kde mají „svého“ oblíbeného duchovního. I proto považuji za důležité a připomínám to častěji našim věřícím, že bychom všichni měli být vnímavější k celkové situaci v naší diecézi; stačí si uvědomit, kolik je třeba jiných vikariátů, kde věřící musí dojíždět i pěkný kus cesty, chtějí-li se účastnit mše svaté nebo bohoslužby slova, za níž jsou vděční. Takovátto situace, prozatím, ve městě neplatí a je také zapotřebí si toho vážít.

To je zřejmě specifikum katedrály?

Katedrála je tak trochu kapitola sama o sobě. Je to první a hlavní kostel v diecézi, stojící přímo v centru města, a tudíž je otevřen nejen svým vlastním farníkům, nýbrž skutečně všem, kdo přicházejí odkudkoliv a kdykoliv, což platí doslova a do písmene. Tak to má být a je to správné. Katedrální chrám je místem, kam jistě přicházejí věřící pravidelně, ale rozhodně není typickým farním kostelem právě proto, že větší počet účastníků bohoslužeb je proměnlivý a střídá se. Toto ovšem neplatí o dalších kostelích v této naší katedrální farnosti, kde jsou stabilní, pevně zakořeněná a živá společenství věřících, kteří se pravidelně scházejí nejen na bohoslužby, ale i proto, aby společně rozvíjeli nejrůznější aktivity a prohlubovali život z víry. Jako příklad lze uvést Růženecký kostel s jeho podivuhodným fenoménem tzv. Petrinského sboru, který funguje již pěknou řádku let pod vedením pana Tomáše Boudala. Podobně živé společenství je i kolem klášterního kostela na Piaristickém náměstí nebo na Starém Městě u sv. Prokopa. Paradoxně se tedy formují a žijí společenství kolem našich

filiálních kostelů a ne možná tak výrazně kolem kostela farního-katedrálního, jehož funkce spočívá především v tom, že zajišťuje jakýsi duchovní servis celé diecézi. Nicméně i katedrála má své společenství věřících a příznivců. Pochopitelně do jihočeské metropole přijíždějí lidé z širokého okolí a je dobře, když se mají kde ztišit, případně zajít na mši svatou či přijmout svátost smíření. Tak to vnímali moji předchůdci a myslím, že je to tak i správné.

Je velký rozdíl mezi farností městskou a venkovskou?

Rozdíly bezesporu existují, ale přiznám se, že nejsem schopen posoudit je objektivně do všech detailů a to vzhledem k tomu, že moje předchozí farnosti byly vlastně příměstské: Dobrá Voda, Rudolfov a Libnič. Nicméně, tak jako i v mnoha menších farnostech na venkově, tamní společenství farníků byla kompaktnější, drželi víc pohromadě, měli větší starost a zájem o svůj vlastní kostel, starali se o něj, byli na něj hrdí a záleželo jim na tom, aby byl čistý a upravený. Snad jakoby za „městskými hradbami“ bylo více času, zatímco ve městě, zdá se, jakoby život plynul rychleji, mnohdy až příliš hekticky, a tak na některé věci nezbyvá čas nebo nejsou považovány za důležité.

Jak hodnotíte obsazenost kostelů duchovními?

Před nedávnem jsme se museli vypořádat s odchodem dvou našich kaplanů, když byli biskupem ustanoveni do jiných farností v diecézi. Vycházíme však z takové personální situace, jaká je. O nedostatku kněží v naší diecézi všichni víme, a tudíž jsme velmi vděční za významnou pomoc našich starších spoluprátrů a současně tří zasloužilých monsignorů: Karla Skalického, Václava Kulhánka a Václava Habarta. Jejich dlouholetá kněžská zkušenost, moudrost a vyzrálost jsou velkým přínosem vyvažujícím, občas uměle zdůrazňované, akcenty mladé generace.

V pastoraci využíváte i pomoci trvalých jáhnů...

Jistěže trvalé jáhny v našem vikariátu máme, ale zatím nebylo potřeba je využít, tak jak to je obvyklé v jiných vikariátech, např. k vedení nedělních bohoslužeb slova, a to zvláště díky přítomnosti a velkorysé ochotě třech zmiňovaných kněží-seniorů. Služba jáhnů je tedy v našem vikariátu zaměřena spíše na tzv. pastoraci vnější, která směřuje především do oblasti nemocniční či akademické, byť univerzitní mládež má dobré zázemí i mezi saleziány při kostele sv. Vojtěcha. Trvalí jáhni nemají být jen ozdobou při liturgii. V tomto smyslu je pak jejich služba nezastupitelná a je třeba si jejich služby vážít.

A co zapojení laiků?

Jestliže jsem zmínil saleziány, kteří ve své farnosti u sv. Vojtěcha věnují pozornost zvláště studentům, dětem a mládeži z okolních sídlišť, pak právě tam je zřejmá mimořádná účast aktivních laiků. Velkou pomocí je nejen vikariátní technik, katechetky, akolyté, lektori a lektorky, kostelníci či varhaníci, ale i všichni, kdo přicházejí s novými nápady ani ne tak ve smyslu, jak by se co mělo udělat, ale spíše s konkrétní ochotou se zapojit a ve svém volném čase přiložit ruku k dílu. Jistě takové věřící laiky máme, ale nikdy jich není dostatek. Ochotné laiky ocení a rád s nimi spolupracuje každý kněz, ať už ve městě nebo na venkově.

Jak byste charakterizoval vztahy se samosprávou?

Hodnotím je pozitivně. Je celá řada projektů, v kterých nám správa města vychází vstříc. V poslední době to byla např. nedávná významná podpora průzkumu a vyzvednutí ostatků bl. Libraria v klášterním kostele na Piaristickém náměstí. Nemohu opomenout podíl města při obnově kulturních památek ve vlastnictví církve, ale jedná se i o podporu nejrůznějších akcí jako je třeba „Noc kostelů“ nebo i ty, které se týkají nejrůznějších aktivit dětí a mládeže. Stejně tak je na velmi dobré úrovni, nakolik je mi známo, spolupráce mezi farností a obcí Dobrá Voda u Českých Budějovic.

Je podle Vás farář pastýř nebo spíše manažer?

Na každém, kdo má nějakou odpovědnost, se dnes vyžadují manažerské schopnosti. Přitom každý člověk je tak trochu manažerem vůči druhým nebo alespoň manažerem sám sobě. Nic proti manažerům, ale myslím, že jde tak trochu o módní záležitost, zvláště když vidím, kolik nejrůznějších manažerů se zdobnou vizitkou nás obklopuje. Vaší otázce pochopitelně rozumím, ale je třeba si uvědomit, že slovo pastýř ve vztahu k duchovním – ať již faráři, vikáři, biskupovi atd. – vychází z biblického pojmu Dobrého pastýře, který je ideálem pro všechny, kdo zastávají služební úřad v církvi. Ne každý manažer by se dokázal chovat jako pastýř, zatímco každý pastýř se musí alespoň zčásti chovat jako manažer. Stačí se rozpomenout na biblické obrazy pastýře, tedy co dělá, o co a jak se stará, včetně onoho zcela zásadního rozměru, pokračujícího běžné manažerské schopnosti.

Čím může vikariát inspirovat další vikariáty v diecézi?

Na to není jednoduché odpovědět, protože každý z vikariátů má nejen své specifické vlastnosti, ale také možnosti, které jsou omezené, což platí i pro náš vikariát, tak jako totéž platí na úrovni třeba diecézí. Domnívám se, že v jednotlivých vikariátech je třeba vycházet právě z těchto daností a určitě není možné jen něco kopírovat. Nechat se inspirovat je věc druhá; předpokládá to ovšem i svobodu pro toho, kdo se nechá inspirovat někým či něčím inspirujícím. Proto bych nechal tuto

Foto: Člověk a víra

otázku otevřenou a raději bych odkázal na onen „Pramen“, z něhož veškeré inspirace přichází.

Vidíte nějaké rezervy?

Rezerv je zde celá řada a jak známo, vidí je především ti druzí. O některých však vím i já a snažím se spolu s ostatními na nich pracovat. Každý známe lidové rčení „práce jak na kostele“, což v našem případě platí doslova; ba dokonce by se dalo užít plurálu, protože těch kostelů ve městě máme opravdu hodně. Platí to však i přeneseně v duchovním slova smyslu, když si vzpomeneme na slova apoštola Pavla z prvního listu Korintanům: „Nevíte, že jste Božím chrámem...“ (1Kor 3,16) Určitě v tomto případě nechybí dobrá vůle, abychom na tom pracovali s důvěrou v sílu Boží milosti.

Co Vám během působení ve vikariátu dělá radost?

Když se před několika lety podařilo opravit interiér katedrály, bylo to pro mě velkou radostí. Tato radost jakoby znovuoživala, když slyším, že lidé rádi přicházejí do katedrály, cítí se v ní jako doma a přitom vnímají vznešenost posvátného prostoru. I přesto, že interiér nepřekypuje bohatstvím nejrůznějších uměleckých artefaktů, člověk v ní nepocituje prázdnotu. Na rovině duchovní mi dělá velkou radost zase ta skutečnost, že je stále dost těch, zvláště mladých, kteří si zodpovědně kladou otázky po smyslu života, ptají se a hledají cestu k Bohu. Nechybí nakonec i ti starší, kteří se rozpomínají a vracejí se na cestu, po níž – třeba v dětství – už kráčeli.

O budoucnost církve se tedy v tomto ohledu nebojíte...

Vůbec ne. Slovům Krista Pána přece věříme... a pokud ne, byla by to jen známka malé víry. Spíše než budoucnost církve zůstává pro nás otázkou její podoba. Jedni by ji chtěli více promlouvající a učící, jiní zase více usebranou a kontemplující, další by ji rádi viděli tak či onak. Už dnes má církev jinou podobu než jakou měla před sto lety a lze předpokládat, že jinou podobu bude mít i v čase budoucím. Co nás však může těšit, co je důležité a pro nás směrodatné, že církev bude stále živá – dokud svět světem bude – protože patří Kristu.

Jaké jsou před Vámi cíle, co byste rád jednou předal svým nástupcům?

Určitě bych byl rád, kdyby se našla dobrá vůle a všeobecná podpora pro realizaci opravy exteriéru katedrály. V současnosti je uvnitř krásná, zvenčí však nepěkná, oprýskaná a zastaralá. Mohl by to být do jisté míry i obraz nynějšího stavu církve vůči společnosti. Chce-li člověk skutečně poznat a zakusit krásu, hloubku a duchovní bohatství církve, nemůže se dívat jen zvenčí, nýbrž musí vejít dovnitř, musí vstoupit. Tento stav nás ovšem nemůže nechat klidnými. Je třeba udělat všechno pro to, aby i zvenčí byla přitažlivá svou krásou a byla ozdobou na tom místě, kde právě je. Nejde pochopitelně jen o kostely z kamenných kvádrů a nakonec ani o to, aby všechny kostely byly za každou cenu zaplněné do posledního místa. Moc bych si přál, aby při našich kostelích nepřestávala existovat živá společenství věřících křesťanů, kteří se nebojí duchovního zápasu, nenechají se strhnout módními trendy a neupadnou do víru konzumismu, ale mají odvahu hledat Pravdu, která osvobozuje, dokáží z ní žít a za ní kráčet krok za krokem.

Namísto hledání Pravdy se dnes často hovoří o nutnosti vyjádřit názor. Církev je tradičním nositelem a dědicem pravdy evangelia. Jak lze konfrontovat současné společenské tendence s tímto dědictvím?

Tady mohu navázat na předchozí myšlenku, přičemž bych nerad jen generalizoval. Víím, že je mnoho dobrých, slušných a obětavých lidí, ale přesto lze pozorovat rozmáhající se individualismus. Jistě je mezi námi mnoho poctivých hledačů Pravdy, ale přitom má každý svou vlastní pravdu. Klade se důraz na svobodu a právo, ale stranou zůstává osobní odpovědnost a povinnost. S tím, kdo nesdílí mou pravdu, můj názor a mé vidění, ocitá se záhy na druhé straně barikády. Zdá se mi, že těch barikád je už přespříliš. Obecně platí pro nás křesťany, že jde o výzvu, abychom s větším nasazením usilovali o to, co znamená nejen velkorysost a radost z víry, ale i schopnost radovat se z různosti, prostě z toho, že jsme různí. Tak jako máme rozličné povahové rysy, máme i své názory či pohledy, které vychází především z osobní zkušenosti, jež koneckonců umožňuje lidský růst a zrání. Nikdy bychom však neměli zapomínat, že v různosti povah i postojů či názorů, směřujeme všichni k jednomu jedinému a jedinečnému cíli. To bych si přál, aby rezonovalo stále víc a stále silněji.

Otče vikáři a děkane, děkuji za rozhovor.

Red.

Inzerce

Srdečně Vás zveme
na hlavní
MARIÁNSKOU POUŤ
v Chrobotech u Prachatic

Sobota 7. září 2019
14.30 hodin
Mariánská pobožnost a přátelská
setkání v kapli Panny Marie Lurdské
16.00 sváteční koncert duchovní hudby
v kostele Narození Panny Marie

Neděle 8. září 2019
10.00 slavnostní česko-německá
mše svatá, kterou
celebruje P. Karel Falář z Volar
13.00 soutěž požárních družstev
14.00 pouťová zábava s Baboučky

Z klientky-cizinky se stala pracovnící poradny

Do Českých Budějovic přijíždí 26. června 1995 z Kazachstánu přes Ukrajinu vlakem Tatjana se třemi syny (12, 9, a 2 roky), manželem (alkoholikem), dvěma taškami a cestovními doklady, které by tehdy nejradyji vyhodila z okna vlaku. Konečně svoboda! Byl začátek léta a ji a její rodinu čekal podzim v neznámé zemi...

Počátkem prázdnin si Diecézní charita Č. Budějovice připomněla 25 let od založení Poradny pro cizince a migranty. Tatjana Šeráková působí v této poradně, která pomáhá nejen cizincům, ale i občanům ČR s vazbou na cizince, už dvánáctým rokem. Do Čech přicestovala před 23 lety bez znalosti českého jazyka s celou rodinou. V jejím životě se událo mnoho smutného i dobrého. Sama říká, že naskočila na svou životní cestu se vším všudy. Žila v Kazachstánu, Bělorusku i na Sibiři. Jejím domovem se však staly České Budějovice, kde nejen díky své houževnatosti a životní zkušenosti nyní pomáhá stovkám cizinců ročně.

Tehdy Tatjana vůbec netušila o poradně, která pomáhá cizincům a s níž bude v úzkém kontaktu až do dnešních dnů. S Poradnou pro cizince a migranty při Diecézní charitě České Budějovice se seznámila v roce 1996 náhodou, na doporučení, jelikož potřebovala pomoci s prodloužením pobytu. Tatjana vzpomíná, že tuto poradnu, oproti standardním byrokratickým úřadům, vnímala od počátku jako přátelskou službu. „S tehdejší pracovnící poradny jsme se spřátelily, důvěřovala jsem jí tak, že jsme spolu neřešily už jen cizineckou problematiku, ale začaly jsme se věnovat dalším problémům, hledání vhodného bydlení, a také domácímu násilí v rodině.“ Toto komplexně pojaté poradenství Tatjanu navedlo na další životní cestu. Pomohl jí mj. český sociální systém ochrany dětí. Lstí se v prosinci 1998 rozvedla s manželem se záminkou, že dostanou vyšší sociální dávky na děti. Trvalý pobyt pak zařídila sama pro sebe a své syny. Manžel povolení neměl a byl deportován. Tatjana přiznává, že kdyby tehdy zůstala v Rusku, tak neví, kde by dnes skončila.

Na počátku svého pobytu ČR byla zaměstnaná v úklidové firmě. Později se pro firmu nevyplatilo zaměstnávat cizince. Udělala si tedy živnostenský list na úklidové práce a našla si své zakázky. Tato doba pro ni nebyla vůbec jednoduchá, spíše – jak sama říká – byla hrozná. Ale překonala ji, především díky svým dětem. I pro ně byl začátek v nové zemi těžký. Dva starší synové byli poznamenáni nejen integrací, ale i domácím násilím v rodině. Všichni přišli bez znalosti jazyka i zákonů. Česky se děti učily samy – z televize, ve škole, později z knih. Tatjana se učila česky převážně z poslechu a bylo pro ni velice těžké, že dětem nemohla pomáhat s domácími úkoly a učivem.

Každý rok musela pobyt v Čechách prodlužovat sobě i synům a zaručovat se částkou půl milionu Kč na účtu. To pomínulo v roce 2000, kdy začala pracovat v obchodním domě s nábytkem, provdala se za občana České republiky a získala tzv. Zelenou kartu.

Byl prosinec 2006. Tatjana byla už tehdy dostatečně zajištěná a měla svůj byt na hypotéku. Nastal ale šok – k poslednímu dni v měsíci jí náhle ukončili pracovní smlouvu v obchodním

domě, kde pracovala 7 let. „Zhroutil jsem se. Stal se však zázrak – pomocnou ruku mi podala tehdejší ředitelka Diecézní charity Michaela Čermáková, která mi nabídla úvazek v projektu Adopce na dálku v Bělorusku a tlumočení v Poradně pro cizince a migranty.“ Ředitelka Čermáková vsadila na její empatii, osobní zkušenost, schopnost domluvit se česky i rusky. Současně Tatjanu přiměla k tomu, aby si dodělala potřebné vzdělání, protože měla zájem, aby v Charitě zůstala. „Z počátku mi nebylo úplně příjemné pracovat v kolektivu, který má mnohaleté zkušenosti, praxi i vzdělání. O to však více jsem cítila zodpovědnost si vzdělání doplnit, ředitelku nezklamat a plnit svou práci dobře a kvalitně,“ vypráví Tatjana, která je aktuálně jedním z nejdéle působících pracovníků v českobudějovické Diecézní charitě. „Lidé odcházejí ze své vlasti za lepším životem, podmínkami a budoucností pro své děti. Češi možná nevnímají, že se mají opravdu dobře. Většinou to berou jako samozřejmost, a často proto nemohou srovnávat,“ poukazuje Tatjana Šeráková.

„Dělám klientům-cizincům průvodce i díky své osobní zkušenosti. Potřebným tak sama oplácím pomoc, která byla poskytnuta mě Charitou před více než 20 lety,“ dodává Tatjana, která v současné době pracuje v Poradně pro cizince a migranty a v rámci ní i jako interkulturní pracovníce Asistenčních služeb cizincům na Oddělení azylové a migrační politiky České Budějovice.

Martina Baráková, DCHČB

Foto: Martin Frouz

Arcibiskup Dominik Duka, biskup Vlastimil Kročil a archeoložka Zuzana Thomová u vyzvednuté schránky

Existence ostatků potvrzena, identitu podpoří expertiza

V Českých Budějovicích byly 26. června 2019 vyzdvíženy pravděpodobné ostatky blahoslaveného Jindřicha Libraria. Schránu s ostatky otevřeli Dominik kardinál Duka a biskup Vlastimil Kročil.

V klášterním kostele Obětování Panny Marie na českobudějovickém Piaristickém náměstí se v jedné z gotických zdí podařilo letos 30. ledna detekovat a potvrdit dutinu zaklenutou lomeným obloukem s patrnými nápisy na stěnách. V dutém prostoru byla patrná dřevěná schránka a písemnosti. „V objevené dřevěné schráně jsou podle dochovaných zpráv druhotně uloženy ostatky významné osobnosti českého království 13. století, Jindřicha Libraria. Z počátku 20. století existuje seznam předmětů, které v té schránce dále jsou: kromě ostatků a pergamenu, o kterém nevíme, co je na něm, by tam měly být také nějaké mince ze 17. století,“ řekla v lednu archeoložka z Jihočeského muzea Zuzana Thomová.

Zmíněnou schránku s ostatky 26. června 2019 odborně vyjmuli archeologové k dalšímu ohledání. Vyzdvížení ostatků se zúčastnil český primas arcibiskup Dominik Duka OP. Na základě jeho informace byl iniciován předchozí nedestruktivní archeologický a statický průzkum. Schránku po vyjmutí otevřel a předal odborníkům z muzea k ohledání a identifikaci nálezu. Spolu s diecézním biskupem Vlastimilem Kročilem poté pravděpodobné ostatky blahoslaveného Jindřicha Libraria uložili do nově zhotoveného relikviáře, který umístili k oltáři sv.

Vojtěcha, a památku tohoto zpovědníka českého krále Přemysla Otakara II. uctili modlitbou.

Nika v gotické zdi byla pravděpodobně odkryta již na konci 19. století. Po průzkumu nalezených artefaktů byla opětovně zazděna. V úvahu tak připadá úplné odkrytí prostoru a průzkum nástěnných maleb či nápisů, které mohou pomoci bližší identifikaci. Nálezy hrobů v církevních stavbách jsou poměrně běžné, tento nález je však mimořádně významný. V případě potvrzení předpokládané identity Jindřicha Libraria jde o osobnost, která stála u počátků areálu kláštera i tehdejšího královského města a navíc byla v úzkém kontaktu s tehdejším českým panovníkem.

Nalezené artefakty

Z dutiny ve zdi vyzvedli archeologové seznam dělníků z renovace kláštera v roce 1893, noviny Národní politika z téhož roku, básnickou sbírku Jaroslava Vrchlického a samotnou schránku o rozměrech 26,5 x 17 x 17 centimetrů.

Podle vedoucí výzkumu, archeoložky Zuzany Thomové z Jihočeského muzea, se potvrdilo se to, co znali z písemných pramenů z počátku 20. století. Cesta k samotnému otevření niky byla hodně dlouhá. Informace začali archeologové

sbírat před dvěma lety po upozornění pana kardinála Duky. „Nejprve jsme provedli nedestruktivní měření, potom nedestruktivní průzkum, kdy jsme do niky vsunuli minikameru. Nyní jsme mohli niku částečně otevřít a vyjmout všechny artefakty, které jsme viděli v záznamu kamery z přechozího průzkumu. Nyní jsme mohli otevřít samotnou schránku, použijeme dostupné moderní přírodovědné metody a zjistíme maximum informací – nejen o jejím obsahu, ale také o schránce samotné. Schránka je dřevěná a všechny metody jako je dendrochronologie, radiokarbonové datování se dají použít na veškerý organický materiál,“ vysvětlila Zuzana Thomová, podle níž je možné zjistit, z jakého dřeva byla schránka vyrobena. „Pokud budeme mít dostatek biochemických prvků jako je kolagen, dokážeme říci, kdy a kde dotyčný žil. Nejsm si jistá, zda provedeme DNA analýzu. S pohřbem bylo již v minulosti již několikrát manipulováno, nevíme proto, z čí DNA bychom získali informaci,“ uvedla k záměrům Zuzana Thomová. Všechny nalezené předměty budou archeologové restaurovat.

Pravděpodobné ostatky bl. Jindřicha Libraria, vpravo schránka, Foto: Karel Lojka

Podle Daniela Kováře z českobudějovického Státního okresního archivu jsou mezi nálezy dokumenty, listiny, které sami o sobě nemají vysokou hodnotu a do niky je v roce 1893 uložili na památku dělníci. „Jde například o zmíněný výtisk novin *Národní politika*, které si zakoupili v červenci 1893 a o den později je vložili do zazdívané niky. Co nás překvapilo, je výtisk básnické sbírky od Jaroslava Vrchlického, i když ve velmi špatném fyzickém stavu.“ Zda se jednalo o oblíbenou četbu některého z dělníků, už se nedozvíme. Nejmenší, avšak nejhodnotnější písemný nálezy představuje dvojlist vytržený ze sešitu či notýsku. „Jsou na něm uvedena jména - stavitele Jakuba Štabrnáka, zodpovědného nejen za zazdění niky, ale na celkovou rekonstrukci klášterního komplexu v roce 1893. Dále je zde jméno stavbyvedoucího, a také asi deseti zedníků. Kupodivu až na posledním místě jsou napsána jména tehdejšího starosty Josefa Kneissla, jeho zástupce a také představeného zdejší koleje,“ popsal nálezy Daniel Kovář. Po jejich převezení do archivu probíhá jejich konzervace. S navrácením na místo nálezu se však již nepočítá, neumožňuje to jejich fyzický stav.

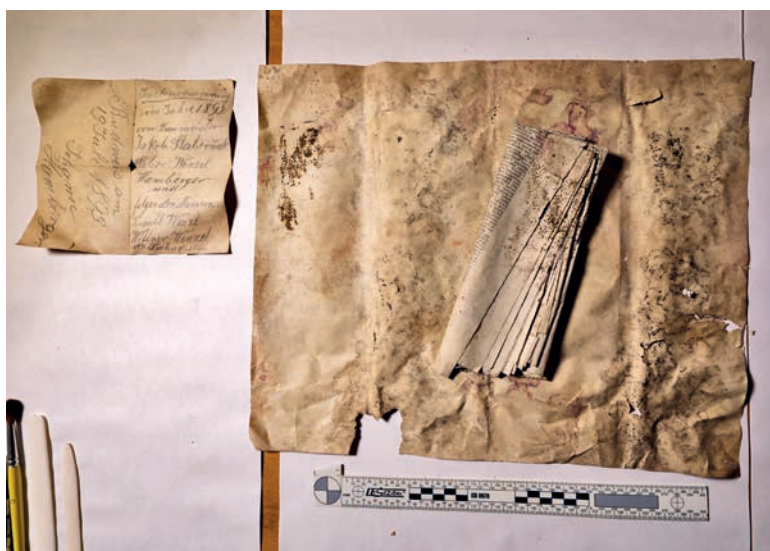

Relikviář s ostatky na oltáři sv. Vojtěcha, Foto: Martin Frouz

Hrozilo rozpadnutí schránky s ostatky

Při samotném objevení a vyjmutí ostatků i dalších artefaktů se bylo nutné vypořádat také s technickým řešením, které mělo své požadavky. „Při řešení takové věci je vždy množství neznámých, byli jsme však dobře připraveni. Díky první části výzkumu z letošního ledna jsme věděli, co nás čeká, jak to v objeveném prostoru vypadá. Díky záběrům z minikamery se nám dokonce podařilo odečíst přesný 3D model schránky, její velikost a věděli jsme, kde je co rozmístěné,“ vysvětlil geofyzik Jiří Šindelář.

Přesto jsou věci, které se podle něj nemusí podařit napoprve. „Např. jsme předvídali určité narušení dna schránky s ostatky a ukázalo se, že je to pravda. Je to jediné místo, odkud se do schránky mohla natáhnout vlhkost. Dno schránky dnes již není dřevěné, je to spíše měkká houba. Bylo tedy dobře, že jsme se připravili a použili kovové desky, které jsme vsunuli pod schránku a její dno vyztužili. To byla naše největší obava z celé akce. Kdybychom se snažili schránku vyzvednout a rozpadla

Nalezené písemnosti, Foto: Martin Frouz

se nám v rukou, byla by to velká škoda. Naštěstí se jí podařilo kontrolovaně vyzvednout. "Přílišné zkoušení a nacvičování předem, např. na kopiích podle Šindeláře, není příliš účinné, realita je vždy zcela jiná.

Biskup Vlastimil Kročil: Věříme v obnovení úcty k blahoslavenému Librariovi

Nalezení ostatků osobnosti, která stála u počátků města a zejména duchovního života jeho obyvatel znamená možnost přihlásit se k jejímu odkazu, navázat na staletou tradici úcty a pokračovat v ní.

„Postava blahoslaveného Libraria je skutečně významnou osobností, která měla vliv na rozvoj tohoto města. Před námi dnes stojí velká výzva, aby se nám podařilo obnovit úctu, která mu v našem městě byla prokazována v minulých stáletích. Jsem velmi rád, že mohu být přítomen při této významné události a současně mne těší návštěva pana kardinála Dominika Duky, který tuto iniciativu inicioval“, řekl Vlastimil Kročil. Podle primátora města Jiřího Svobody je nález ostatků významný také z hlediska doplnění historie krajského města. „Bezesporu je to zcela zásadní událost v historii města. Jsme rádi, že se ve spolupráci církve, města, muzea a archivu a dalších podařilo vyzvednout schránku a věřím, že se podaří potvrdit historii našeho města. Svojí historií se jistě rádo pyšní každé město, ale málokteré pro to má takové konkrétní a hmatatelné důkazy. Věřím, že to může být dalším z důvodů, proč se turisté, věřící, ale i další zájemci do Českých Budějovic podívají. Kostel se v tuto chvíli opravuje a během několika měsíců zde bude vše v plné kráse, bude zde k vidění

i schránka s ostatky a bude možné se podívat na kus tří čtvrtě tisíciletí staré historie“, uvedl Jiří Svoboda.

Trvalé uložení ostatků

Po identifikaci nálezu si jednotlivé nalezené artefakty převzali k dalšímu zkoumání příslušní odborníci z Jihočeského muzea (restaurátor, antropolog, archivář), kteří rovněž odebrali vzorek k potvrzení stáří ostatků. Po skončení výzkumu budou ostatky Jindřicha Libraria, který byl přímým účastníkem a významně přispěl k založení města České Budějovice, trvale pietně uloženy v klášterním kostele Obětování Panny Marie. V další fázi se plánuje otevření nalezeného prostoru a průzkum nástěnných maleb.

„Ostatky jsme dnes uložili do nového dřevěného relikviáře, který jsme umístili na boční oltář biskupa a světce sv. Vojtěcha. Tím samozřejmě celá dnešní akce nekončí. Objevením ostatků blahoslaveného Jindřicha Libraria se před námi otevírá ohromný horizont toho, jaká byla naše minulost, minulost tohoto kláštera i města, a to je důležité pro každého z nás. Máme před sebou tedy nejen nové uložení ostatků tohoto blahoslaveného, ale také otevření niky, ve které byly uloženy“, uvedl k dalším plánům Zdeněk Mareš, děkan katedrální kapituly u sv. Mikuláše, pod jehož duchovní správu patří také kostel Obětování Panny Marie. V průběhu několika dalších měsíců podle něj dojde k rozhodnutí o restaurování niky. Následovat by také mohlo vědecké sympozium o osobnosti a významu osobnosti blahoslaveného Libraria.

Red.

Před oltářem sv. Vojtěcha a relikviářem s ostatky bl. Libraria; zleva: děkan Zdeněk Mareš, biskup Vlastimil Kročil, arcibiskup Dominik Duka, primátor Jiří Svoboda

DOMINIK KARDINÁL DUKA: Tělo odchází, duchovní odkaz pokračuje

Vaše Eminence, jak jste se dověděl o osobnosti bl. Libraria?

S existencí této osobnosti jsem se před mnoha lety seznámil při četbě historie české provincie řádu dominikánů od prof. Zdeňka Kalisty. Pokoušel jsem se objevit, co objevitelné je. Určitou vzpomínku na možné místo uložení Jindřicha Libraria měl redemptorista otec Daňha. Léta plynula a záležitost jsem projednával také s kardinálem Tomáškem. Ten se domníval, že pokud se tento muž zapsal do dějin nejen Českých Budějovic, ale také ve vztahu ke králi Přemyslu Otakaru II. a je zde historicky podložena úcta, by bylo možné osobnost Jindřicha Libraria připojit ke svatořečení svaté Zdislavy.

Proč k tomu nedošlo?

Nestalo se tak z důvodu absence dalších materiálů, neboť jak víme, kroniky a historické texty jsou ohledně této postavy velmi skoupé. Zásahu má také doktor Jan Kotous a další, kteří nebrali moje svědectví jako pouhou fámu. Byly tak provedeny výzkumy a nyní jsme zde. Je to důkaz o vztahu českých dominikánů k naší historii, protože 13. století bylo dobou největšího rozkvětu. Rovněž do jisté míry vyjadřuje postavení církve a její úkol v historii země.

O čem svědčí jméno prvního převora?

Librarius pracoval s knihami a tehdejší kláštery měly školy. Ukazuje se tak spolupráce sféry duchovní a mocenské, včetně komunální, která byla v naší historii vždy ku prospěchu a mezinárodnímu významu. Právě tyto řehole měly své ústředí v zahraničí a díky svým klášterům tvořily síť, podobně jako dnešní síť sociální, kterými přejímáme nové objevy a informace.

Snese bl. Librarius srovnání s nějakou tehdejší osobností?

Uložení na oltář sv. Vojtěcha, druhého pražského biskupa a muže evropského významu, který se podílel na vytváření mapy Evropy druhého tisíciletí, znamená poctu ve stínu muže, který se též zapsal do dějin naší země a také ukázal na tehdejší duchovní rozměry. Touto cestou pokračovala vzdělanost i duchovní rozměr. Můžeme si dnes také opravit některé znalosti z historie křesťanství, které se prakticky nikdy nešířilo ohněm a mečem, až na některé fanatiky. Normální však byla cesta opravdového hlásání spojeného s kulturou a s civilizací našich zemí. To je důvodem k dnešnímu uctění památky muže, jehož drobné tělesné pozůstatky ukazují, že i když tělo odejde, duch pokračuje ve své činnosti a významu.

V čem vidíte jeho největší význam?

Do jisté míry je to zásluha na rozvoji Českých Budějovic. První zmínka s ním souvisí s parcelou pro tento klášter, který hrál svojí roli v celých jižních Čechách až do 18. století, kdy byl zrušen Josefem II. Další význam je jeho určitý osobní vztah

Dominik kardinál Duka otevřel schránu s ostatky a uctil památku bl. Jindřicha Libraria

ke králi Přemyslu Otakaru II., kdy víme, že české království bylo významně větší a významnější, než je tomu dnes. Blahoslavený Jindřich Librarius tak přispěl k duchovnímu rozměru naší historické vlasti.

Dnešním dnem končí Vaše pátrání a schránu jste mohli osobně otevřít. Jaký je to pocit?

Je to radostné potvrzení úsilí, které nebylo marné. S pátráním mi již před mnoha lety pomáhal spolek kasteologů ve Škodovce, kde jsem pracoval. Jeden z těchto hledačů starých hradů, o kterém se vědělo, že je příslušník Státní bezpečnosti, obstaral mému kolegovi veškerou historickou archivní dokumentaci o Jindřichu Librariovi. Nalezení a vyzvednutí jeho ostatků pro mne znamená sváteční okamžik.

Vaše Eminence, děkuji za rozhovor.

Red.

Slovo jako Semínko Naděje

«Proto se navzájem potěšujete
a jeden druhému
duchovně prospíváte»
(1Sol 5,11).

Je to prosté Slovo,
které můžeme chápat
a uskutečňovat všichni,
které ale může přinést
revoluci do našich osobních
i společenských vztahů.

Evangelium dává vyklíčit
semenu dobra, které Bůh vložil
do lidského srdce.

Je to semínko naděje,
které roste v osobním
a každodenním setkání
s Boží láskou a rozkvétá
ve vzájemné lásce.

Jak žít toto Slovo?

«Tím, že se budeme snažit růst
ve vzájemné lásce ve svých
rodinách, ve škole, při sportu,
ve farnosti a podobně.»

«Toto Slovo po nás chce takovou
lásku, která dokáže překonat
míru průměrnosti i různé překážky
pramenící z našeho
nenápadného sobectví.»

«Stačí mít na paměti různé
aspekty lásky k bližnímu,
abychom objevili mnoho
příležitostí, jak ji žít.»

«Budeme-li v našem
společenství mít ovzduší
vzájemné lásky, je zřejmé,
že bude přecházet i na
všechny ostatní.»²

² Ch. Lubichová, Slovo života 9/2004

Svědkové ze světa:

«Proto se navzájem potěšujete
a jeden druhému duchovně prospíváte»
(1Sol 5,11).

Je to cenná rada, která nám pomáhá objevovat
zásadní pravdu bratrství, kořen mnoha kultur.
Tak ji vyjadřuje princip filosofie bantu *Ubuntu*:
„Jsem tím, čím jsem, zásluhou toho,
čím jsme my všichni.“

Toto bylo vůdčí myšlenkou politické činnosti velkého
metodistického lídra Jižní Afriky Nelsona Mandely,
který řekl: «*Ubuntu* neznamená nemyslet na sebe,
ale spíše si položit otázku: „Chci pomoci komunitě,
která je kolem mne?“»

Jeho koherentní a odvážné působení vedlo
k historickému převratu v jeho zemi
a k velkému pokroku společnosti.

UBUNTU: I AM
BECAUSE WE ARE

UBUNTU: JSEM,
PROTOŽE JSME

V akci

Kdo z nás

by nechtěl vidět své město
namísto zašedlého
osamocení a lhostejnosti
probarvené láskou,
která sblížíje lidi
a buduje vzájemné bratrství?
Stačilo by jedno krátké Slovo
z evangelia, aby změnilo svět.
Takové jako máme pro tento
měsíc.

Zkusme hned uvést do života
některé aspekty vzájemné
lásky, jako **tolerantnost**,
pochopení, **vzájemné
přijímání**, **trpělivost**,
přípravenost ke službě,
milosrdenství vůči skutečným
nebo domnělým
nedostatkům našeho
bližního, sdílení hmotných
statků atd.

Budeme mít mnoho
příležitostí, abychom objevili,
jak ho žít a jak o něm svědčit.

Já
svoje
město!

movimento dei
focolari
Zpracovalo Centrum
Mladých pro jednotu

centro.rpu@focolare.org

Pomáháme ostatním

„Proto se navzájem po-
těšujte a jeden druhému
duchovně prospívejte“
(1Sol 5,11)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a „žít“ i ty?

Svatý Pavel vyprávěl o Ježíši mnoha národům, včetně obyvatel žijících v Soluni. Tuto radu pomáhat jeden druhému a podporovat se v těžkostech píše právě jim.

A oni se tak pokoušejí žít, když vidí někoho, kdo potřebuje pomoc.

Jsou mu nablízku a podporují ho s láskou a trpělivostí.

Děti z Tanzánie vědí, že mnoho nemocných v nemocnici nemá mýdlo, aby se mohli umývat.

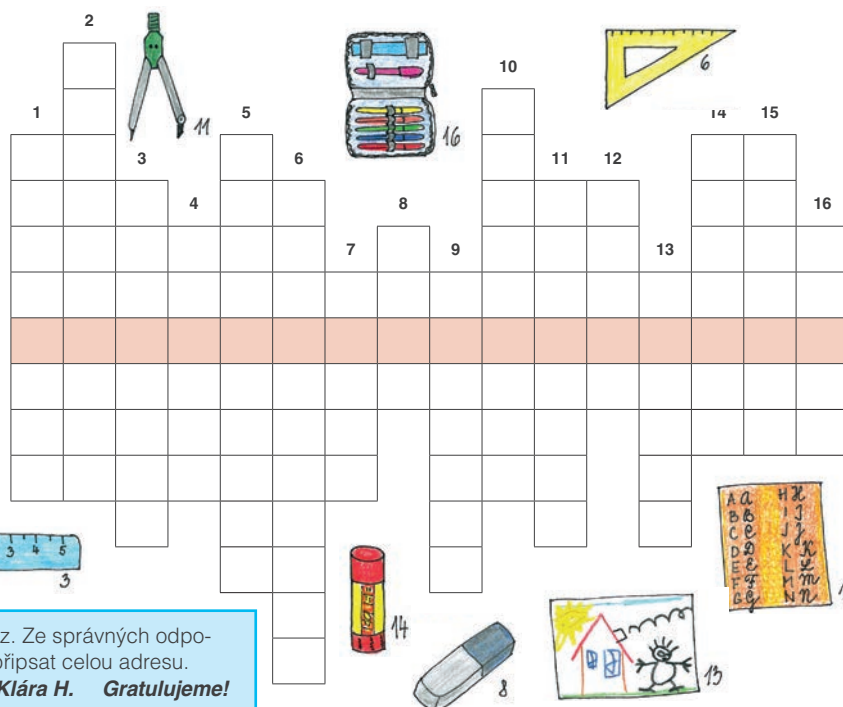
Spolu s dospělými zpívají při mši svaté a pak prosí o příspěvek pro tyto nemocné.

Nakone přinášejí do nemocnice mýdlo, které pro ně nakoupili.

Začíná nový školní rok a svatý Pavel nás vybízí, abychom se navzájem povzbuzovali a byli jeden druhému oporou. To se krásně hodí právě teď na začátku nového školního roku. Začíná Vám nové dobrodružství s novými nebo stejnými kamarády.

Proto si pomáhejte ... (dokončení viz tajenka).

Vyluštěte a pošlete tajenku na katechetky@dicb.cz. Ze správných odpovědí vylosujeme tři výherce, proto nezapomeňte připsat celou adresu. Výherci z minulého čísla: **Rozálie V., Tereza M. a Klára H.** Gratulujeme!

Staré město

Do českobudějovického vikariátu patří i část krajského města, která na první pohled nevypadá vůbec stará, a přesto ji protíná ulice Staroměstská a ve stínu vysokých panelových domů se krčí nejstarší budějovický kostelík sv. Prokopa a sv. Jana Křtitele obklopený dnes již nepoužívaným staroměstským hřbitovem, na kterém odpočívá řada významných budějovických osobností včetně biskupa Jana Valeriána Jirsíka.

Místo původní osady Budivojovice, která se později jako tzv. Staré Město stala součástí Českých Budějovic. Staré domy ustoupily nové zástavbě v 60. a 70. letech. Zbýl jen kostel. A název: Staré město. O životě v něm, lidech, místech a především genu loci přinášíme text českobudějovického novináře a spisovatele Jana Štífera, který do těchto míst zasadil i děj svého úspěšného románu Sběratel sněhu (Praha: Vyšehrad, 2018), za nějž letos obdržel ocenění Česká kniha.

Red.

Město, které NENÍ

Představuji si ten sobotní den na konci března asi takhle: Uprostřed kuchyně sedí na židli čtyřicetiletá Kateřina a uděluje rozkazy. Nejstarší kluk šel naštípat dříví, aby doplnil hromadu vedle kamen. Kdo ví, kdy se to venku konečně ohřeje, a zásoby dřeva se tenčí. Sekeru zatíná do špalku a dva mladší kluci pendlují mezi kuchyní a dvorem. Nejstarší holka vaří guláš, masa moc není, ale v kuchyni to voní a jde to do peřin, protože se kvůli zimě nevětrá. Druhá holka pere a třetí vyvaňuje, chce ještě vymýčít byt, aby se to dítě narodilo do čistého. Čtvrtá si hraje s polínky, která nanosili kluci, a jedno jí spadne na nohu, tak začne brečet, ale Kateřina na ni mávne, ať neřve, že na to nemá nikdo náladu.

Pohladí se po břiše. Vstane, aby se podívala, jak to jde klukům od ruky, a v tu chvíli to ucítí. Projede jí bolest, na kterou sedmkrát zapoměla, aby se po osmé vrátila, chce se chytnout parapetu, ale rukama se drží za břicho, tak se jen prohne a vykřikne, že je to tady, že to přišlo nějak brzy. Nejstarší holka křikne na kluky, aby přišli pomoci s mámou, kluci matku podepřou, ale Kateřina se prohýbá v křeči. Pochopí, že tohle bude rychlé. Tohle bude nejrychlejší porod, jaký zažila. Řekne klukům, ať dojdou pro tetu.

Rodí na zemi, v podřepu, jako všechny děti, jako byla narozená i ona sama. Dcery ji omývají čelo hadrem. Drží pak v ruce svého posledního syna Ivana. Dává mu ruské křestní jméno, když teď na pořádky zemi dohlížejí Rusové, a oni mají ně-

mecké příjmení. Je březen roku 1954. V tom roce, kdy vyplula první atomová ponorka, u Moskvy spustili první jadernou elektrárnu, kdy Československo už bylo bez potravinových lístků a vysílal tu rozhlas po drátě, v tom roce se v kuchyni Šmídovny na Starém městě v Českých Budějovicích narodil Ivan, můj otec, a je dost možná posledním staroměstským rodákem. Tehdy už ženy rodily v porodnici tak běžně, že to popletlo i matrikářku, a musela pak zápis opravovat – to dítě se nenarodilo ve špitále, ale doma.

Na Starém městě přece jen plynul čas jinak. Lidé ho tu také měřili déle než v jiných částech dnešních Budějovic – Staré město tu bylo ještě před tím, než vůbec existovaly Budějovice. Stála tu vesnice s kostelem sv. Prokopa a Jana Křtitele, osada, která byla svědkem vyměrování pravidelných ulic nedaleko budování královského města. Budějovice byly hrdé a pevné, obehnané složitým systémem hradeb, uzavírající před cizími svoje brány. Nabídky bezpečný život tisícům obyvatel, daly prostor pro budování velkorysých náměstí, kostelů a klášterů, rostly do krásy a do výšky, nechaly propuknout středověk se vši parádou. Tomu všemu přihlížela vedlejší víska. S jedním kostelíkem. Křivými ulicemi. Neopevňená, takže ji mohl vydrancovat, kdokoli právě šel okolo. Tři ulice, spojené do nepravidelného trojúhelníku, později dostaly jméno Pražská, Staroměstská a Pekárenská. Přesněji Stará Pekárenská. Ale jména ulic ještě tehdy nebyla důležitá, vystačili si tu s pojmenováním po barácích,

Pražská; Foto: archiv Jana Štífera

Pražská třída, vlevo vzadu patrový dům je Šmídovna; Foto: archiv Jana Štífera

tak jako na vesnici, protože tohle vesnice byla. I když se jí začalo říkat město.

Když se mě někdo zeptá, odkud v Budějovicích jsem, říkám, že právě odtud. Přestože Staré město zaniklo, velké Budějovice je pohltily. Nejstarší hroby, které mí předci ve městě opečovávali, ležely u svatého Prokopa. Ještě nedávno v tom parku někdo zapaloval svíčku, byl to důkaz, že paměť nezmizela. Teď už je tam v noci tma. Sirka neškrtně a knot nezahoří. Nejstarší hřbitov na území Českých Budějovic nemá služebníků, kteří by tu oplakávali své mrtvé. Dávno se tu nepohřívá, protože nové město potřebovalo větší, modernější pohřebiště, a tím je svatá Otýlie. Svatoprokopský hřbitov byl přeplněný, několikrát rozšiřovaný, ale pořád to nestačilo, navíc se ocital až moc blízko domů. Sousedství živých s mrtvými začínalo být lidem nepříjemné. Otýlie tenkrát byla daleko. Smrt se ztratila v nedohlednu. Poslední mrtvý poznal zdejší hlínu v dubnu roku 1889. Od té doby vládne staroměstskému hřbitovu zanikání, které pomalu zachvátilo celou čtvrť.

Už tenkrát, když kousek odtud vyrostlo skutečné město, začalo dělení na obyvatele první a druhé kategorie. Ti první byli měšťané, hájící svá práva a postavení. Ti druhí jen chudší sousedé. Svatoprokopský chrám ztratil status farního kostela a stal se filiálním pod svatým Mikulášem. Všechno se podřizovalo velkým Budějovicím. Lidé z pod Černé věže začali nakupovat na Starém městě pozemky a na nich vytvářeli zahrady. Budovali dvory. Staroměstští opakovaně usilovali o městská práva, ale nebyli vyslyšeni. A tak vytvářeli poměrně uzavřenou společnost a vlastní identita jim zůstávala až téměř do posledních chvil, do posledních let Starého města.

S posledními pamětníky ještě přežívají střípky té legendami opředené čtvrti. Něco se vypráví, něco se napsalo, a co se napsalo, se pak opisuje a vypráví pořád dokola. Jako kluk jsem hltal stránky dětské knížky Kůň pro pana Pužeje, příběhu zasazeného do meziválečné Šmídovny, a ten prostor mě znovu a znovu fascinoval – vždyť Michal dokonale vykreslil zchátralý barák, kde na půdě panovalo středověké, až pohádkové příšeří, kde bylo lidí jako blech, někdy životu nebezpečno a v neděli najednou nezvykle smutno, klid a mrtvo – neděle tomu domu hrůzy, tomu slzavému údolí, plnému vzdechů, zkratka neseděla. A to jsem si zase představoval babičku a děti, jejich byt a lidi, o kterých jsem slyšel v četných vyprávě-

Staré s novým – pohled do Staroměstské z balkonu v ulici J. Haška; Foto: archiv Jana Štiftera

věních, jak tam jsou všichni pohromadě a žijí tím staromódním životem, přestože hned za metrovými zdmi vládne socialismus. Znovu jsem na starých černobílých fotkách otevřel vrata do průjezdu a procházel se po dlažbě, kterou tam kdysi vydláždil můj strýc Jiří Jelínek, a rozhlížel se po střeších, hledaje někoho z těch dětí, které prolézaly úzkými vikýři, aby pak na lidi kolem sebe aspoň na chvíli pohlížely svrchu.

Šmídovna byla esencí Starého města – jedním z nejstarších dvorů, podle národopisce Václava Ambrože existovala nejspíš už nedlouho po založení Budějovic. Byla spleená z řady budov, nehezká jako několikrát přešíváný kabát, ale vypovídající něco o lidech, kteří ho nosili. Pro mnohé to byla poslední štace před životem na ulici, útulek nejnuznějších. Bývala tu slavná hospoda, jindy zase soud, policejní nebo infekční stanice, někdo sem chodil za holkami a jiný kázat morálku. Děti ze Šmídovny platily za nejhorší ve městě, o těch zase píše František Rada ve svých pamětech „Když se psalo c. k.“ Šmídovna dnes žije v literárních odlescích, zmizela na přelomu šedesátých a sedmdesátých let, snad proto, aby se svět uzdravil. Zmizela spolu s celým Starým městem, neudržovaným a neutěšeným, aby dala prostor nové výstavbě. Lidé byli oslnění panelovým komfortem, výtahem, balkónem a teplou vodou. Když padla Šmídovna, puklo srdce Starého města. Spolu s ní se rozletěly do všech stran zdi okolních hostinců, malých baráčků i dvoupatrových činžáků, zdejší školy i pošty, všech těch rázovitých domků, které v logickém celku tvořily malou čtvrť, kde se na sebe po staletích vršily vrstvy, přezdívala se okna, přistavovala podlaží a využívaly středověké studny. Bylo tak jednoduché to všechno sfouknout, jako svíčky na narozeninovém dortu. Sfouknuté domy ustoupily nové čtvrti bez výrazné estetické hodnoty. Vrstevnaté Staré město mohlo být malým Krumlovem, ale komunisté pro něj vybrali osud podobný Mostu. Ten režim nelámal jen charaktery, on skutečně vymazával historickou paměť českých měst, ochuzoval je o něco, co už nikdy nikdo nenahradí.

Přežil to kostel a menší část hřbitova. Zarostlé náhroby už mezi světovými válkami přitahovaly básníky, malíře a grafiky, aby si jejich prsty přivykly gotickým vertikálám kostela a secesním liniím břečťanu. Tak, jako se stal oblíbeným čtením drobný spisek Rudolfa Strnada. Jak bývalo v Budějovicích na Starém městě, těšil se popularitě zdejší malíř Karel Štěch. Na pozadí řady jeho výjevů je svatý Prokop, ať už před ním sáňkují děti, nebo na moment ve vzpomínce ustrnula vrásčitá andělíčkářka. Pro regionální historiky je Staré město zatím nepřijatá výzva, a přitom v každém domě je příběhů na román, a možná právě proto tu historii ještě nikdo nese-psal, protože není v silách jednoho člověka to všechno prostudovat, pochopit a přijatelně převyprávět. Snad bude jednodušší vyprávět o Starém městě ve chvíli, kdy nebudou pamětníci, aby upřesňovali a vyvraceli. Ale unikne něco cenného, zvuky a vůně, pocity, které se nedostaly do pramenů úřední povahy, ale jsou ještě v hlavách zdejších lidí. Staré město má stále své obyvatele a rodáky, přivedené na svět na zemi v kuchyni, v tom čase atomových ponorek a jaderných elektráren, kdy se tu teprve rodil nový věk.

Jan Štifter

První převor JINDŘICH LIBRARIUS a jeho hrob v kostele Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích

Děkanství u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích, na základě informace Jeho Eminence Dominika kardinála Duky OP., iniciovalo průzkum zazděné niky v klášterním kostele Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích. Průzkum byl proveden společností Naše historie, pod odborným vedením Jihočeského muzea, ve spolupráci s Jihočeskou univerzitou a Státním okresním archivem.

Na průzkumu dále spolupracovali profesor Rudolf Krajíc z Jihočeské univerzity, profesor Petr Sommer z Archeologického ústavu a doktor Petr Velemínský z Národního muzea. Tento výzkum financovalo Město České Budějovice a Biskupství českobudějovické.

Archeologické výzkumy a Jindřich Librarius

Klášterní kostel Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích patří mezi nejčinnější umělecko – historické památky jižních Čech. Konventní budovy začaly vznikat současně se založením města. Kostel byl vysvěcen v roce 1274, v té době stál pouze presbytář. Kolem osmdesátých let 13. století byly patrně částečně vyzdviženy severní a jižní obvodová zeď trojlodí. Tento předpoklad koresponduje s mladší zprávou z dominikánské kroniky české provincie, podle které byl do jižní stěny trojlodí, v kapli sv. Vavřince, pohřben roku 1281 první převor českobudějovického kláštera dominikánů P. Jindřich Librarius OP.

Jindřich zvaný Librarius byl ustanoven do čela zdejší řádové komunity a vedl ji až do své smrti v roce 1281. Již za svého života byl uctíván jako blahoslavený. Podle tradice poradil Přemyslu Otakarovi II., aby založil klášter, a vyprosil si tak narození vytouženého mužského potomka. Mladší legendy připojily i tvrzení, že byl královým zpovědníkem.

Povědomí o dávném prvním převorovi udržovali a šířili barokní historikové dominikánské řádu, aby tak zdůraznili stáří

a význam českobudějovického kláštera. K osobě Jindřicha Libraria však chybí spolehlivé původní prameny. Jediný doklad o něm představoval hrob s nápisem, kde byl uveden letopočet úmrtí a jméno. Pravděpodobně z tohoto hrobu byly údaje opsány na Tabuli zesnulých, která ještě koncem 17. století visela v křížové chodbě.

Podle novověkých zpráv z 19. století a počátku 20. století byl samotný náhrobek Jindřicha Libraria umístěn v gotické nische, zdobený dřevěnou sochou ležícího převora na podušce a zazděn. Kdy k tomu došlo, přesně nevíme, ale ke znovuotevření došlo v roce 1893, kdy niku odkryli noví obyvatelé kláštera - redemptoristé. Sochu odstranili, nalezených pět kostí uložili do dřevěné schránky, k níž připojili i písemná svědectví a celý výklenek nechali znovu zazdít.

Geofyzikální prospekce a průzkum minisondou

Úkolem geofyzikálního průzkumu jižní obvodové zdi kostela bylo posouzení objektu z hlediska statiky a případného výskytu dutin. Geofyzikální prospekce proběhla 14. září 2018. Posouzením zpracovaných radiogramů se podařilo v zájmové ploše identifikovat výraznou anomálii, kterou bylo možné interpretovat jako dutinu ve zdi a dalšími měřeními bylo zřejmé, že kamenné zdivo bylo zazděné cihlovou zedivkou. Tuto anomálii doporučili geofyzici ověřit sondážním vrtem, který proběhl 18. prosince 2018 a jednoznačně potvrdil existenci dutiny s nasnímaným autentickým gotickým prostorem, který obsahoval dřevěnou schránku a větší množství papírových artefaktů.

Pohled minisondy do zazděné niky v klášterním kostele Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích, Foto: archiv JČM

Geofyzikální měření v kostele Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích, Foto: archiv JČM

Slavnostní otevření niky a vyjmutí schránky 26. června 2019,
Foto: Martin Frouz

Podrobná dokumentace nalezené niky proběhla 30. ledna 2019 za účasti pozvaných hostů. Do nově objeveného prostoru byl vyvrtán otvor a spuštěna minisonda, která niku detailně prozkoumala a zdokumentovala. Na zdivu niky ve špičce oblouku byla čitelná jména – Stabernak, Wittner, Hamberger, napsaná velkými červenými písmeny. Na podlaze byla uložena dřevěná schránka, na které byl složený velký kus papíru, který zakrýval černý nápis na víku schránky. Vedle schránky byl položený další smotaný papír a poslední nálezy listiny odkazoval na dobu zazdění niky „19. July 1893“.

Slavnostní otevření niky

Po tomto nálezu bylo ze strany majitele objektu a ze strany pracovníků památkové péče rozhodnuto o otevření niky, přiznání prostoru v interiéru stávajícího kostela a ošetření nálezů uložených ve sledovaném prostoru. Včetně ošetření ostatků uložených v dřevěné schránce a použití bioarcheologických metod – antropologického posudku, radiokarbo-

Vymyšlená barokní podoba Jindřicha Libraria,
Foto: archiv JČM

nového datování, analýzy stabilních izotopů kostního kolagenu eventuálně pro použití dalších přírodovědných metod.

Ke slavnostnímu vyjmutí dřevěné schránky a písemností došlo 26. června 2019 za účasti Jeho Eminence Dominika kardinála Duky, arcibiskupa pražského a Jeho Excelence Mons. Vlastimila Kročila, sídelního biskupa českobudějovického a řady dalších, významných hostů. Do zdiva byl nejprve

vybourán pravidelný menší otvor a jako první byl vyjmut menší dvojlíst se jmény zedníků, polířů, stavitelů, starostů a místostarostů, kde bylo uvedeno datum 19. července 1893. Dále byly vyjmuty dva drobné balíčky, které obsahovaly noviny Národní politiku z 18. července 1893 a knihu, která obsahovala výtisk básnické sbírky Z hlubin Jaroslava Vrchlického. Jako poslední byla vyjmuta dřevěná schránka, ve které bylo uloženo větší množství různorodého osteologického materiálu, téměř úplně rozpadlá látka a zřejmě i rozpadlý pergamen. Z materiálu uloženém ve schránce, byly odebrány vzorky, které budou podrobeny bližšímu zkoumání. Výsledky se archeologové a veřejnost dozví až na podzim letošního roku, do té doby se vyzvednutý materiál bude zpracovávat.

Daniel Kovář,
Jiří Šindelář,
Zuzana Thomová

DCR připravuje a zve...

Podzimní kurz přípravy na manželství

DCR pořádá podzimní kurz přípravy manželství (civilní i církevní) s 6 setkáními. Bude se konat vždy v pondělí večer od 19.30 do 21.00 hodin na faře v Ledenicích. Můžete si již dnes rezervovat čas na přípravu, přihlásit se na www.dcr.bcb.cz. V Českých Budějovicích vznikla skupina rodičů po ztrátě dítěte „Nejste sami“. Její setkání se koná vždy poslední středu v měsíci v 17:30, v září 27. 9. 2019 v sále

Děkanství u sv. Mikuláše v přízemí. Nabídněte prosím těm, kterých se akce týká, na našich webových stránkách najdete pozvánku k tisku.

Dále připravujeme akci na sobotního odpoledne „Ztráty a objevy“ 5. 10. Je určena pro děti, kterým někdo zemřel. Jedná se o příjemné odpoledne plné aktivit pro děti nejrůz-

nějšího věku. Cílem akce je vytvoření prostoru pro starosti, hledání odpovědi na otázky, které se v souvislosti s touto životní situací objevily. Přesnější program najdete na www.dcr.bcb.cz

Dopoledne 9. 11. s názvem „Shodneme – neshodneme se ve víře“ bude určeno pro manžele různého vyznání nebo pro manželství, kde jeden z partnerů je věřící a druhý nevěřící.. V programu bude přednáška zkušeného pastoralisty Mons. Aleše Opatrného, práce ve skupinkách, sdílení. Přesnější program i přihlášku najdete na www.bcb.cz

Připravujeme setkání manželů s názvem První roky po dnu „S“ v sobotu 16. 11. 2019 **ve spolupráci s P. Tomášem Závalem. Přihlášky na akci pro mladá manželství a její program najdete během září na www.dcr.bcb.cz**

Další informace o našich aktivitách, plánech a jiné články najdete na www.dcr.bcb.cz

Řád bratří kazatelů v Českých Budějovicích

Když král Přemysl Otakar II. povolal roku 1265 do nově budovaného města Budějovic řád bratří kazatelů neboli dominikány, jak jeho příslušníky běžně nazýváme podle zakladatele řádu, svatého Dominika, dal městu do vínku dar cennější než pouhé hospodářské zázemí a politické svobody – dal mu duši a kulturu.

Svatý Dominik totiž dobře chápal, že pokud bratři mají lidem úspěšně hlásat evangelium, kázat a diskutovat s odpůrci, musejí k tomu mít patřičné vzdělání. Uložil jim proto jako hlavní povinnost celoživotní studium včetně studia na tehdejších univerzitách. Dominikáni proto ve své době představovali skutečnou evropskou intelektuální elitu a jejich vliv na duchovní a kulturní úroveň města nelze dostatečně docenit – příchod dominikánů do Budějovic bychom snad mohli srovnat jen se založením Jihočeské univerzity v roce 1991.

O tom, odkud dominikáni do města přišli, kolik jich bylo a kdo stanul v jejich čele, soudobé prameny mlčí; nesoustavné zmínky o jménech některých členů konventu známe až od 14. století. O jejich nasazení a organizačních schopnostech však svědčí, že uprostřed těžko představitelných primitivních podmínek, ve kterých první obyvatelé města žili, se jim během pouhých devíti let podařilo vystavět presbytář kostela natolik, aby mohl být v roce 1274 vysvěcen a mohly se v něm začít slavit mše svaté. Musíme si přitom uvědomit, že dominikáni jako žebravý řád neměli až na výjimky žádný majetek, ale byli odkázáni jen na velkorysost dárců.

Zlatým věkem pro zdejší konvent byla léta od počátku 14. století až do vypuknutí husitských válek. Zásluhou velkorysých darů a odkazů zámožných patriciů i prostých řemeslníků, královských úředníků, urozených pánů i statečných rytířů z širokého okolí dokončili dominikáni stavbu kostela i kláštera prakticky v dnešním rozsahu a vyzdobili ho k oslavě Boží a Panny Marie nádhernými uměleckými díly, z nichž se naštěstí alespoň část dochovala až do dnešních dnů. Díky tomu, že město Budějovice během husitských válek zachovalo věrnost katolické církvi a králi Zikmundovi, byl budějovický konvent ušetřen krutého osudu ostatních dominikánských klášterů – ze zhruba třicítky mužských a ženských dominikánských klášterů na počátku 15. století zůstal zdejší konvent v roce 1434 v českých zemích zcela osamocen. Navíc se město stalo azylem pro řadu pří-

slušníků dalších řádů, prameny (asi značně nadsazené) hovoří až o šesti stovkách mnichů, kteří tu našli ochranu před husity. Právě v této době plné obav a nebezpečí se Panna Marie Klavská, jejíž obraz daroval klášteru zdejší měšťan a kupec Václav Kramář, postupně stávala Madonou Budějovickou, ochránkyní města a oporou a záštitou jeho obyvatel. Po skončení bojů byl konvent oslaben o bratry, kteří se vypravili na pomoc s obnovením alespoň některých zlikvidovaných dominikánských klášterů v Čechách, na péči o kostel však zdejší dominikáni nezapomínali, jak o tom svědčí nástěnné malby z 15. století.

Skutečná zlá léta však pro zdejší klášter nastala v následujícím století. Opakované morové rány, zvlažnění víry a nedostatek nových kandidátů přivedly konvent na pokraj zániku, počet bratří většinou kolísal mezi dvěma až třemi. Situace využilo město a vyžádalo si od krále Ferdinanda I. převzetí kláštera do vlastní správy, kterou pak provozovalo ke svému prospěchu. Například po požáru kostela v roce 1560 trvalo městu celých 14 let, než byl kostel znovu vysvěcen. Na klášterním hřbitově vyrostla již roku 1531 městská sýpka (nynější Solnice) a na části zahrady před klášterní věží řada obytných domů (nynější západní strana České ulice). K městu se v tlaku na klášter přidala i královská mincovna a solní úřad. V refektáři razili pregéři stříbrné tolary, v ambitech se kupily bečky se solí a celý mnichů se měnily v obecní byty. Ubozí zbylí mniši se museli doprošovat almužny u pánů konšelů, aby neumřeli hladem. V době obležení města stavovskými vojsky roku 1619 pak městský hejtman proměnil hřbitov ve válečný arzenál. Prestiž kláštera hluboce upadla a symbolického dna dosáhla roku 1620, kdy byl tehdejší převor nalezen oběšený ve své cele a jeho tělo pak bylo spáleno na židovském hřbitově.

Prvním krokem k nové budoucnosti se stalo slavnostní přenesení milostného obrazu Madony Budějovické do přestavěné kaple při severní straně presbytáře v roce 1634, opravdu se však město i klášter začaly vzpamatovávat až po skončení

třicetileté války. Přibývalo nových členů kláštera i jeho dobrodinců a snahou dominikánů bylo vrátit klášteru jeho bývalou slávu a prestiž. Po stránce stavební se tato snaha zhmotnila v barokních úpravách kostela v 17. století a kompletní přestavbě klášterních budov po požáru v roce 1728, zdaleka viditelnou tečkou za těmito stavebními úpravami představovala dostavba klášterní věže do dnešní výšky a podoby roku 1773.

S účinnou pomocí Madony Budějovické, jejíž kostel se stával cílem stále většího počtu poutníků, s nesčetnými zázraky, které se staly na její přímluvu a s historií zázračného obrazu i samotného kláštera, bylo třeba seznámit širokou veřejnost nejen v Českých Budějovicích. Tohoto úkolu se ujal P. Michael Schichelius, dominikán a budějovický rodák, který roku 1665, tedy v roce čtyřstého výročí založení kláštera, vydal knihu s názvem (v českém překladu) Studnice vody živé. Z ní se dozvídáme, že v klášterním ambitu visela prastará tabule zemřelých, která na prvním místě uváděla datum smrti krále Přemysla Otakara II. a hned po něm na tabuli stálo (v českém překladu): „Blahoslavený Jindřich, zvaný Librarius, první převor tohoto ctihodného konventu, zemřel roku 1281“. Je třeba konstatovat, že v žádném prameni z 13. století ani městském, ani z dvorského prostředí se toto jméno neobjevuje, ale o jeho existenci není nutné pochybovat, zvláště když bylo známo i místo jeho pohřbu, které se nacházelo v kapli sv. Vavřince (ve skutečnosti se jedná o výklenek ve zdi) v jižní boční lodi kostela u vchodu. U P. Schichelia však najdeme pozoruhodné vysvětlení důvodu založení kláštera. Přemysl Otakar II. s chotí se nemohli dočkat syna a dědice, obrátili se tedy na pátera Libraria, který králi poradil, aby jako prosebnou oběť Bohu založil nový dominikánský klášter. Král jeho rady uposlechl a prvním převorem tohoto kláštera ustanovil P. Libraria. Královským manželům se pak skutečně (s odstupem 5 let) narodil vytoužený syn, budoucí král Václav II. Kolem kláštera pak postupem času jako víceméně vedlejší důsledek jeho existence vyrostlo město Budějovice. To je ovšem z pohledu bratří dominikánů zásadní, vpravdě koperníkovský obrat. Už to není město, kterému má být klášter vděčný za svou existenci, ale naopak město Budějovice musí být vděčné klášteru, protože vzniklo jedině díky němu. Navíc skutečným zakladatelem města vlastně není panovník, ten pouze uposlechl zbožné rady, ale je jím P. Librarius. O vzniku Budějovic tedy nerozhodly přízemní mocenské, politické nebo ekonomické důvody, ale ušlechtilá oběť a královská přízeň vůči dominikánskému řádu. Je otázkou, zda tento příběh vydedukoval sám P. Schichelius z nápisu na tabuli mrtvých, na které byli oba jeho aktéři uvedeni v tak těsné souvislosti, že to mohlo evokovat jejich vzájemný blízký vztah, nebo zda P. Schichelius převzal již nějakou kolující tradici. Jisté je, že budějovičtí dominikáni na něj byli velice hrdí, a když dali roku 1718 zhotovit nový kamenný vstupní portál do kláštera, nechali na něj pro věčnou pamět vytesat latinský nápis, který až do dnešních dnů hlásá (v českém překladu): „Třicet a jedna místo toto před městem stálo let“; jinými slovy že klášter je o celých 31 let starší než město. Rovněž na dnes již neexistující vstupní branku do klášterního areálu z České ulice byl roku 1774 umístěn obraz Přemysla Otakara, jak zakládá klášter (nikoliv město) a uvádí do něho sto mnichů – což je číslo naprosto fantastické. Postupem času se tento příběh dále rozvíjel a košatěl v různých variantách; z P. Libraria se stal králův zpovědník, na místě kláštera stál

prý původně královský lovecký hrádek, král nechal podobu svého narozeného synka vytesat na sloup v křížení hlavní lodi a transeptu (ve skutečnosti se jedná o opičku) atd. Zpochybnit se ho odvážili až historici ve 20. století, kteří upozornili obecně na to, že všechny dominikánské kláštery byly zakládány ve městech a ne na zelené louce, a konkrétně na darovací listinu lokátora města Budějovic, rytíře Hirza, který 10. března roku 1265 daruje jménem krále bratřím kazatelům pozemek na stavbu kostela a kláštera v „nově budovaném městě“, což jednoznačně potvrzuje, že město a klášter vznikly současně.

Vrchol slávy zažil klášter zmíněného roku 1774, v němž se po celých osm květnových dnů slavilo s pravou barokní pompou pětisté výročí vysvěcení klášterního kostela. Přicházela procesí zblízka i zdáli, ve vzduchu vlály korouhve, mše stíhala mši, ulicemi procházely průvody poutníků i místních, prodavači nabízeli medailky s reliéfem Madony Budějovické a sv. Dominika, obrázky kláštera a podobizny P. Libraria, v kostele bouřily troje varhany a z hradeb hřímala děla. Jistě zaznívala tisícírá přání, aby bratří mohli v Budějovicích požeňnaně působit i dalších pět set let. Kdo z účastníků vůbec tušil, že dominikánům nezbyvá pět set let, ba ani padesát let, ale že za pouhých necelých deset let přijde v prosinci 1794 nařízení císaře Josefa II. o zrušení kláštera. Tímto bolestným způsobem se uzavřela nejdelší kapitola jeho dějin. Klášter sice nezůstal opuštěn a úcta k Madoně Budějovické přetrvávala, to už je však jiná historie.

Jiří Michal

Jáhni, Foto: Michal Klečka / Člověk a víra

Trvalí jáhni, Foto: Michal Klečka / Člověk a víra

Biskup Vlastimil Kročil k jáhnům: BŮH VÁS VOLÁ KE SLUŽBĚ SLOVA A LÁSKY

Kandidáti jáhenství Jan Rothschedl a Miroslav Štrunc přijali 13. července 2019 z rukou diecézního biskupa Vlastimila Kročila jáhenské svěcení. Jáhen Jan Rothschedl se služby ujímá ve farnostech českokrumlovského vikariátu, jáhen Miroslav Štrunc v českobudějovické farnosti Děkanství u sv. Mikuláše.

Biskup Vlastimil Kročil připomněl úlohu jáhenské služby, která spočívá především ve zvěstování evangelia. Neznamená to pouze jej předčítat ve shromáždění věřících, ale také jej žít a vyučovat. Nejen ty druhé, ale i sebe sama. „*Právě ol-tář je místem, odkud mají čerpat sílu k tomu, aby ve jménu svého biskupa či faráře konali službu lásky, zejména vůči chudým a trpícím. Je to veliký úkol, k němuž povolává Mistr a Pán. Ježíš mluví o světle, které vychází z dobrého života, propojuje jej s dobrými skutky.*“

Jakým způsobem tedy náš zájem o druhé můžeme proměnit v konkrétní skutky? „*Nemají zapotřebí jen našeho soucitu, ten možná dokáže uspokojit naše svědomí. To, co máme dělat pro potřebné, trpící a chudé je, že je dokážeme přijmout, pomáhat jim i milovat. Tam je dostatek prostoru také pro evangelium – říkat jim, že také je Bůh miluje.*“ Z povinnosti milovat pak podle biskupa Vlastimila Kročila vyplývá další povinnost, pomáhat zcela konkrétním způsobem. „*Jestliže se soucitná láska neprojevuje skutky, sama o sobě je mrtvá. Buďte proto světlo, ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky,*“ (srov. Mt 5,16) vyzval nové jáhny.

„*Chceme si stále uvědomovat, co jste nám kladl na srdce, a vědět, co je vždy na prvním místě – nejprve ctnosti, a pak vše ostatní. Děkujeme Vám z celého srdce,*“ poděkoval otci biskupovi za oba jáhny Miroslav Štrunc a zmínil také bezprostřední duchovní přípravu v Kájově pod vedením otce Václava Píchy. „*Bylo to pro nás opravdovým povzbuzením. Věříme, že se naučíme rozjímat o tom, co je to Boží vůle.*“ Svě díky noví jáhni směřovali také rodičům.

Trvalé jáhny vyzval biskup Pavel Posád k hlubokému společenství s Kristem

Již 29. června přijali kandidáti trvalého jáhenství svěcení z rukou světícího biskupa Pavla Posáda. Služby v církvi se ujali napříč českobudějovickou diecézí – v Březnici Václav Benda, v Sušici Václav Pikeš. Josef Hejda v Pelhřimově, Zdeněk Šmelc v Milevsku. V Hlavatcích a Soběslavi Jan Novák.

Podle biskupa Pavla Posáda si v nynější situaci rostoucího nedostatku kněží musí každý pastýř položit otázku: jak si uchovat vnitřní jednotu v průběhu někdy tak vyčerpávající služby? „*Řešení spočívá v hlubokém společenství s Kristem. Důležité je, aby se vztah s Ním vytvořený svěcením, stal živým ve vědomí i v jednání; všechno, co konám, konám ve společenství s Ním.*“ Účinnost pastorační činnosti pak závisí především na modlitbě, jinak se služba stane prázdnými úkony. „*Proto může být čas bezprostředního setkání s Bohem v modlitbě označen jako výsadní pastorační priorita. Je dechem duše, bez něhož jáhen nutně zůstane bez dechu, zbaven ‚kyslíku‘, optimismu a radosti, kterou potřebuje, aby se den po dni nechal posílat jako dělník na Pánovu žeň.*“ V rámci českobudějovické diecéze vykonává službu trvalých jáhnů 25 mužů.

Obnovení trvalého jáhenství je plodem Druhého vatikánského koncilu

Svätost apoštolské služby má tři stupně. „*A tak Bohem ustanovenou církevní službu vykonávají na různých stupních kněžství ti, kteří se už odedávna nazývají biskupy, kněžími a jáhny.*“ (Lumen gentium, č. 28.)

Jáhenská služba je v církvi dokumentována již od dob apoštolů. Ustálená tradice, potvrzená sv. Irenejem, spatřovala počátek jáhenství v události ustanovení „sedmí“, o nichž mluví Skutky apoštolů (6,1–6). Svatý Pavel pozdravuje jáhny společně s biskupy na začátku listu Filipánům a v prvním listě Timoteovi posuzuje kvality a ctnosti, jimiž mají být okrášleni, aby mohli důstojně plnit svůj úřad (srov. 1 Tim 3,813). Na počátečním stupni stojí tedy jáhni, jejichž službu měla církev vždy ve veliké úctě.

Tuto služebnou strukturu církve včetně jáhenství dosvědčuje také patristická literatura. Pro sv. Ignáce z Antiochie je jáhenská služba službou Ježíše Krista, který byl na počátku věků u Otce a zjevil se na konci časů. Nejsou služebníky jídla a pití, ale služebníky Boží církve.

Jáhenské svěcení tedy nemá být považováno jen za stupeň ke kněžství. Obnovení jáhenství coby vlastního a trvalého hierarchického stupně bylo jedním z plodů II. Vatikánského koncilu. Na základě historických událostí a pastoračních požadavků došlo k oživení křesťanských společenství, která se začala více podobat společenstvím prvotní církve, založeným apoštoly za působení Ducha svatého, jak o tom svědčí Skutky apoštolů.

Při rozhodování o obnovení trvalého jáhenství proto byl a je důležitý požadavek bezprostřední přítomnosti jáhnů v různých prostředích – rodiny, práce, školy ad. Je také užitečné, aby jáhni vykonávající službu v oblasti liturgické, pastorační, sociální a charitativní, byli posilněni a těsněji spojeni s oltářem vkládáním rukou, dochovaným už od apoštolů, aby tak plnili svou službu účinněji s pomocí svátostné milosti jáhenství.

(Srov. Základní normy pro formaci trvalých jáhnů, směrnice pro službu a život trvalých jáhnů; Sekretariát ČBK, Praha 2002)

Red.

Zveme vás...

- **14. 9.** Sepekov – **Druhá poutí**; 18.00 mše sv. – P. Štěpán Jakub Tichý, O. Praem., novokněz strahovské kanonie; novokněžské požehnání.
- **15. 9.** Sepekov – **Druhá poutí**; 8.00 mše sv. – P. Mikuláš Selvek, O. Praem., 10:30 slavná mše svatá - P. Martin Jozef Bartoš, O. Praem., převor; 15:00 – Te Deum – poutní požehnání a pak zpěv dobových mariánských písní sepekovských v podání Marie Farové; během poutí bude příležitost ke svátosti smíření.
- **18. 9.** 19.00 Sušice, refektář kláštera – **P. Josef Toufar, oběť komunistického pronásledování církve**; přednáška spisovatele Miloše Doležala, promítání fotografií, beseda.
- **19. 9.** 17.00 Hluboká n./lt. – **Mše svatá k počtě sv. Eustacha**; celebruje světící biskup Mons. Pavel Posád; doprovod: Jihočeští trubači, Chránový pěvecký sbor Bohuslav z Lišova.

Podzimní kurzy přípravy na církevní sňatek

Je za námi léto, doba plná slunce a pohody, kterou si mnohé páry vybírají jako příhodný čas pro konání svatby. Čas na uzavření manželství je ale v každém ročním období.

Diecézní centrum pro rodinu nabízí přípravu snoubenců v kurzu, který už probíhá několik let. Během šesti večerů v rámci přednášek a následných besed promýšlejí snoubenci témata, potřebná pro život ve dvou, mimo jiné obsažená i v manželském slibu, který je součástí svaatebního obřadu.

Zaměřujeme se na následující témata: biblické pojetí manželství, komunikace, konflikty a jejich řešení, sexualita a rodičovství, duchovní rozměr manželství, manželský slib, základem je křesťanský pohled na manželství a rodinu.

Cílem kurzu je bližší a bezprostřední příprava na život v manželství. Společná příprava nenahrazuje přípravu oddávajícího kněze, toho je potřeba kontaktovat v dostatečném předstihu před svatbou. Kněz se snoubenci probere nezbytné administrativní a právní záležitosti, konkrétní průběh liturgické slavnosti ale i další otázky, které nejsou náplní kurzu. Jak postupovat v případě zájmu o církevní sňatek nejdete na webových stránkách pastoračního centra v sekci centra pro rodinu.

Kurz budeme pořádat třikrát do roka (říjen–listopad, leden–březen, duben–květen) a to vždy v pondělí večer od 19:30 do 21:00 hodin na faře v Ledenicích. Na základě docházky je **možné získat potvrzení o účasti**. Kurz je dobré absolvovat v klidu v dostatečném časovém předstihu. Přihlašování probíhá elektronicky na www.dcr.bcb.cz.

Příprava může partnery přivést k zamyšlení nad důležitými oblastmi, které přitom dosud neřešili, přináší mnoho podnětů. Velice důležitá je nejen debata účastníků, která přinese cenné obohacení ze setkání, ale zvláště následná diskuse přímo v páru mimo setkání, ta může pár sblížit a vztah posunout dál. Můžete si již dnes rezervovat čas na přípravu, **přihlásit se na našich webových stránkách www.dcr.bcb.cz**, a těšit se na jednotlivá témata našeho podzimního kurzu.

- 7. 10. Biblické pojetí manželství, vztahy v širší rodině
- 14. 10. Komunikace
- 21. 10. Konflikty a jejich řešení
- 4. 11. Sexualita a rodičovství
- 11. 11. Duchovní rozměr manželství
- 18. 11. Manželský slib

Příklad sv. Auraciána nás povzbuzuje k lásce a životu s Kristem

Dne 3. srpna 2019 si věřící v českobudějovické diecézi tradičně připomenuli sv. Auraciána, patrona a ochránce města. V závěru slavnostní bohoslužby předal světící biskup Mons. Pavel Posád, v zastoupení diecézního biskupa, diecézní ocenění – jednu zlatou a tři stříbrné „Medaile sv. Auraciána“.

Ocenění 1. stupně – zlatou medaili sv. Auraciána převzal **Ing. Aleš Krejčů** (1944). **Ocenění 2. stupně** – stříbrnou medaili převzali **Jindřiška Kohoutová** (1929), **Josef Batík** (1939), **Pavel Boudal** (1942).

Ing. Aleš Krejčů (*1944), který pochází z Deštné na Jindřicho-hradecku. Po úspěšných studiích na průmyslové škole v Budějovicích a architektury na ČVUT v Praze, pokračoval na postgraduálním studiu dějin architektury a umění. Od roku 1967 byl nepřetržitě zaměstnán v institucích památkové péče. Po sametové revoluci, tedy přesněji od roku 1991, byl ředitelem Památkového ústavu v Českých Budějovicích a v letech 2004–2005 generálním ředitelem Národního památkového ústavu v Praze. V období působnosti Otců biskupů Vlka a Lišky, byl rovněž členem diecézní komise pro umění a památky, v současné době je členem diecézní liturgické komise. Činný byl i jako vysokoškolský pedagog na Filozofické a Teologické fakultě Jihočeské univerzity. Od doby penzionování v roce 2006 působí i nadále na Generálním ředitelství Národního památkového ústavu jako analytik v oboru památkové péče. Je členem Rady Státního fondu kultury a dlouhodobě působí v odborných komisích Ministerstva kultury.

Jindřiška Kohoutová (*1929), pochází z Boršova, kde se narodila v rodině tamního varhaníka Vojtěcha Beránka a jeho manželky Marie. Po Obecní škole navštěvovala školu U sv. Josefa v Č. Budějovicích, a když za 2. světové války byla škola uzavřena, přešla do měšťanské školy U Srdce Páně na Rudolfovské třídě; je tak jednou z mála dosud žijících pamětnic bývalého církevního školství pod vynikajícím vedením řádových sester. Když se provdala, žila i nadále ve svém rodinném domě v obětavé péči o domácnost, rodinu i své staré

rodiče. Po svém otci získala hudební nadání a tak od svých sedmnácti let usedala za varhany v boršovském kostele, aby doprovázela liturgii nejen mešními písněmi, ale i skladbami světově proslulých skladatelů; této její schopnosti a umění si povšimla i Česká televize v jednom ze svých hudebních pořadů. Nikdo by už nespočítal, kolik za 70 let odehrála mší, svateb či pohřbů, nejen v boršovském kostele, ale i v širokém okolí. I přes svůj požehnaný věk 90. let, které oslavila minulý měsíc, stále zůstává aktivní ve své službě.

Josef Batík (*1939), pochází z Dvorce, které leží nedaleko starobylého kostela sv. Vojtěcha v Lštěni; právě tam se zrodila i jeho láska pro dům Boží. Po studiích na vimperské „jedenáctiletce“, přešel na Papírenskou školu v Hostinném a poté začal pracovat v Jihočeských papírnách ve Větřní, nejprve jako mistr odborného výcviku a poté – v 70. letech jako politicky neschopný – v dělnické profesi. Od roku 1965, kdy se oženil, žije s rodinou v Kájově. V roce 1970 převzal službu kostelníka a věrně ji vykonával celých 50 let. Aktivně se zapojoval do dění ve farnosti a byl oporou duchovním správcům. Po celá dvě desetiletí pomáhal trpělivě odstraňovat drobné závady na objektu kostela i fary, čímž přispěl k záchraně kájovské poutní svatyně. V roce 1990 byl zvolen do zastupitelstva obce, kde zůstal tři volební období, z nichž první dvě období, zastával funkci místostarosty. Tím se posílila spolupráce mezi obcí a farností. Jako předseda komise péče o památky mapoval a organizoval opravy drobné sakrální architektury a staral se o jejich záchranu. Zvláště cenná je jím pořízená fotodokumentace, zahrnující posledních více než padesát let života kájovské farnosti.

Pavel Boudal (*1942) je budějovický rodák. Po složení maturitní zkoušky na budějovické „jedenáctiletce“ mu nebylo umožněno, aby pokračoval v dalším studiu na Vysoké škole a tak pracoval v nejrůznějších profesích. Velkou životní změnou byl pro něj rok 1969, kdy ho tehdejší biskup Hlouch přizval ke službě v katedrálím chrámu sv. Mikuláše. Stal se kostelníkem nejen v katedrále, ale odpovědnost převzal i za všechny filiální kostely v celé farnosti. Vždy s velkou ochotou a odpovědností byl nápomocen všem budějovickým biskupům, děkanům a celé řadě dalších kněží. Během této jeho služby kostelníka, kterou tedy vykonává letos již padesátým rokem, se významně podílel i na opravách nejen všech kostelů ve farnosti, ale i několika dalších kostelů v okolí. Dodnes, pokud je třeba, dokáže nahradit varhaníka a zasedne za nástroj, kterým nejen doprovodí liturgický zpěv při mši, ale varhany dokáže i odborně opravit. Jeho život je nerozlučně spjat s katedrálou a katedrálou bez něj si ani nelze představit.

Red.

Ing. Aleš Krejčů

Jindřiška Kohoutová

Josef Batík

Pavel Boudal

Setkání s Písmem svatým

Sbírka dvanácti Malých proroků se uzavírá krátkou knihou Malachiáš. Je nejmladší z celé sbírky a je i jejich přirozeným závěrem.

Nejstarší prorocké knihy (jako například Ozeáš, Ámos, Micheáš či Sofonjáš) zachycují slova proroků k Izraelitům a Judejcům, kteří nedokázali respektovat smlouvu s Bohem a žít podle Božího zákona. Ukazují, že špatné jednání národa bude mít své důsledky: Bůh je vydá do moci jejich nepřítelům, budou odvedeni do zajetí a ztratí svou zemi, krále, chrám, a s nimi i všechny své jistoty. Když k těmto událostem nakonec dojde (severní království zaniklo v roce 722 př. Kr., jižní v roce 587 př. Kr.), proroci začínají ho-

William Holman Hunt – Obětní beránek (1854)
Foto: Volné dílo, zdroj: commons.wikimedia.org

vořit o naději, která přes veškerou tragičnost celé situace přetrvává: Bůh není člověk (Oz 11,9), jeho myšlenky nejsou myšlenkami lidskými (Iz 55,8). Zůstává věrný tomu, co slíbil, a dá svému lidu opět možnost se vrátit do své země. O tom hovoří knihy exilních a poexilních proroků, zvláště Izajáš a Ezechiel, z Malých proroků Ageus a Zacharjáš. Je v nich vidět radost z návratu, z obnovy, stavby chrámu a nové formující se komunity, ale zde je vidět i jisté počínající zklamání. Věci se nevyvíjely tak, jak si to Židé představovali, nešlo to ani tak rychle, jak chtěli, a zaznívaly protestní hlasy. To bylo vidět i v knihách Ageus a Zacharjáš. Prorok Malachiáš přichází o něco později a čelí neutěšené situaci, která je ještě více vyhrocená, než jak bylo patrné v knihách předchozích proroků.

Knihy se skládá z pěti krátkých rozhovorů mezi Bohem a jeho lidem. Rozhovory připomínají spor dvou partnerů, kteří jsou spolu již velmi dlouho. Nejprve Židé namítají, že je Bůh nemá rád (Mal 1,2), že se o ně nestará. V druhém rozhovoru protestuje tentokrát Bůh a tvrdí, že si jej lid neváží a z čeho tak usuzuje: Židé přinášejí nekvalitní oběti, kulhavá a chromá zvířata, či zvířata získaná násilím nebo vykleštěná, protože pro ně Bůh nic neznamena (Mal 1,6–8). Tématem třetího rozhovoru jsou sňatky a rozvody. Je to jedna z nejhezčích pasáží celé Bible hájící nerozlučnost manželství: Propuštění manželky znamená porušení smlouvy, u níž byl svědkem sám Bůh, je to rozpojování svazku, do nějž Bůh vložil svého ducha (Mal 2,10–16). Ve čtvrtém rozhovoru Bůh vytýká Židům, že neplatí desátky (Mal 3,8), takže okrádají Boha, ačkoli Bůh dává déšť a úrodu. V posledním rozhovoru zaznívá, že Židé se domnívají, že „sloužit Bohu není k ničemu“ (Mal 3,13), protože se nevyplatí jednat dobře -kdo jedná špatně, má se dobře, a obráceně, a Bůh s tím nic nedělá. Tak k čemu je mu sloužit?

Z knihy číší atmosféra apatie, únavy, neochoty se angažovat

ve vztahu s Bohem. Bůh (podle Židů) příliš dlouho mlčí, příliš dlouho o sobě nedal vědět, takže z náboženské víry se stává otázka tradice, něčeho, co se navenek zachovává, ale čemu nikdo nepřikládá důležitost, protože „sloužit Bohu není k ničemu“, vždyť opovážlivci „se dopouštějí svévolností, pokoušejí Boha, a přece uniknou“ (Mal 3,14–15), „každý, kdo se dopouští zlého, líbí se Hospodinu, takovým on přeje“ a „kde je Bůh zastávající právo?“ (Mal 2,17). Malachiáš čelí typickému praktickému ateismu: Židé nepopírají existenci

Boha, ale to, že by měl mít nějakou roli v životě světa, národa či jednotlivého člověka, a v tomto ohledu je knihou určenou i nám, kteří se s podobnými otázkami setkáváme či si je i někdy sami klademe.

Bůh na to reaguje ujištěním, že ačkoli se to tak může zdát, není to pravda. Vztah s Bohem je třeba udržet a pěstovat, protože se blíží den, kdy Bůh pošle svého posla a s ním přijde soud (Mal 3,1–2). Při něm se ukáže, kdo je Bohu věrný, a kdo na něj nedbá. Všichni, kdo toužili po spravedlnosti, budou uspokojeni, a všichni hříšníci, kteří na Boha nedbali, „cizoložníci, čarodějové, krivopřísežníci, utiskovatelé námezdníků, vdov a sirotků,“ ti, kdo „odpírají právo bezdomovci“ a vůbec „ti, kdo se Hospodina nebojí“, budou „usvědčeni“ (Mal 3,5) či dokonce „rozšlapáni“ (Mal 3,21).

V samém závěru knihy (Mal 3,19–24) Malachiáš oznamuje, že dříve, než nastane den Božího soudu, „den Hospodinu veliký a hrozný“, Bůh pošle proroka Eliáše, aby „obrátil srdce otců k synům a srdce synů k otcům“. Malachiáš je v křesťanských biblích poslední knihou Starého zákona, po ní následuje Nový zákon a Matoušovo evangelium, hovořící o narození Ježíše. Křesťané často čtou oznámení o blížícím se soudu jako předpověď narození Ježíše, s nímž přichází soud a záchrana utištěných. Když se proto v Novém zákoně ptají Jana Křtitele, kým je, ptají se jej také, zda je on „ten prorok“, tj. Eliáš, který má přijít dříve, ne přijde Boží Mesiáš. Podobně když se Ježíše ptají na Jana Křtitele, odpovídá jim právě citátem z Malachiáše: On je ten Eliáš, který má přijít (Mat 11,10; Lk 7,27). Jinde Ježíš odpovídá, že „Eliáš už přišel, ale oni ho nepoznali“ (Mt 17,12), stejně jako nepoznali příchod samotného Mesiáše... Malachiáš je tak přirozeným zakončením Starého zákona a pojítkem mezi Starým a Novým zákonem.

ThLic. Adam Mackerle, Th.D.

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

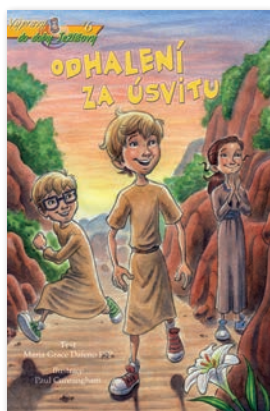
Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Maria Grace Dateno FSP
Odhalení za úsvitu

Výpravy do doby Ježíšovy, série příběhů pro děti ve věku 6–9 let. V celkem 6 dílech budou tři děti žijící v současnosti zažívat velká dobrodružství pokaždé, když se dostanou do Ježíšovy doby. K tomu nedochází náhodně, ale pokaždé se tak děje, když řeší nějaký „problém“. Cesta v čase zpět a zkušenosti, které tam nasbírají, jim pomohou v realitě řešit otázky tak, jak nás tomu učí evangelium.

V závěrečném dílu se sourozenci opět vrátí do časů Ježíšových, konkrétně do města plného vojáků a děsivé temnoty, kde se stalo něco strašného... Přišli snad i tentokrát příliš pozdě na to, aby se setkali s Ježíšem?

Brož., 88 s., cena 99 Kč

Velký diář na rok 2020 s liturgickým kalendářem

Diář formátu A5 v pevné vazbě s obálkou modré či zelené barvy se zlatou ražbou. Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antífona k žalmu a myšlenka na den. Na začátku každého měsíce jsou uvedeny úmysly Apoštolátu modlitby. Diář obsahuje také dostatečný prostor na poznámky, přehledný měsíční kalendář na roky 2020 a 2021 a další praktické informace. Do každého dne Vás uvede citát, který byl vybrán z knih vydaných v našem nakladatelství.

Váz., 392 s., cena 200 Kč

Kapesní diář na rok 2020 s liturgickým kalendářem

Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antífona k žalmu. Jedna dvojstrana zahrnuje jeden týden s místem na poznámky u každého dne. Do jednotlivých liturgických období roku vás uvedou myšlenky papeže Františka.

Brož., 144 s., cena 95 Kč

Evangelium na každý den 2020

Knížka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelijní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Podněty k rozjímání na rok 2020 připravil kolektiv autorů. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne.

Brož., 488 s., cena 109 Kč

Z REDAKČNÍ POŠTY... Moje cesta do svaté země

V hloubi duše jsem si přála několik let navštívit Svatou zemi a vidět biblická místa, kde to všechno začalo. Letos se mé velké přání vyplnilo, tento dárek jsem dostala k mým 60. narozeninám.

Foto: z archivu autorky

Izrael je nesmírně zajímavá, různorodá a krásná země. Je to země plná geografických, politických, národnostních, náboženských a kulturních rozmanitostí. Navštívili jsme základní okruh spojený se Svatou rodinou. Na několika místech jsme se ponořili do tajemství Spásy. Byl to jeden z nejkrásnějších týdnů mého života – na starší kolena se mi stane už jen málokdy, aby skutečnost předčila očekávání. Že to ale bude takovým způsobem, to jsem opravdu nečekala. Program zájezdu naplnil srdce všech.

Neustále jsem plna dojmů a zážitků, získala jsem tolik námětů k přemýšlení, přehodnocení svých náhledů a názorů, že z toho pořád ještě čerpám. Přesto, že je ve světě tolik problémů, zla a agrese, jsem přesvědčena, že základ je dobrý, že je potřeba víry, vzdělání, rozhledu, pokory a tolerance. Ale jedno je jisté, zlu se nesmí ustupovat.

Bála jsem se tuto pouť podstoupit, protože mám vícero zdravotních problémů. Myslela jsem si, že to nezvládnou a vzala si s sebou knížečku „Evangelium na každý den“. Duch Svatý v nás přebývá jako ve svém chrámu, dává nám světlo, sílu a vede nás. S Boží láskou v srdci můžeme dojít daleko. A mně se to tak stalo, bylo mi umožněno tu krásu vidět. Neváhejte, jedte, cesta Vás obohatí a možná ve Vás, stejně jako ve mně probudí hlubší zájem o zemi zaslíbenou. Navštívili jsme spoustu památek a svatých míst, zkrátka dovolená snů.

Jaroslava Hánová